

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

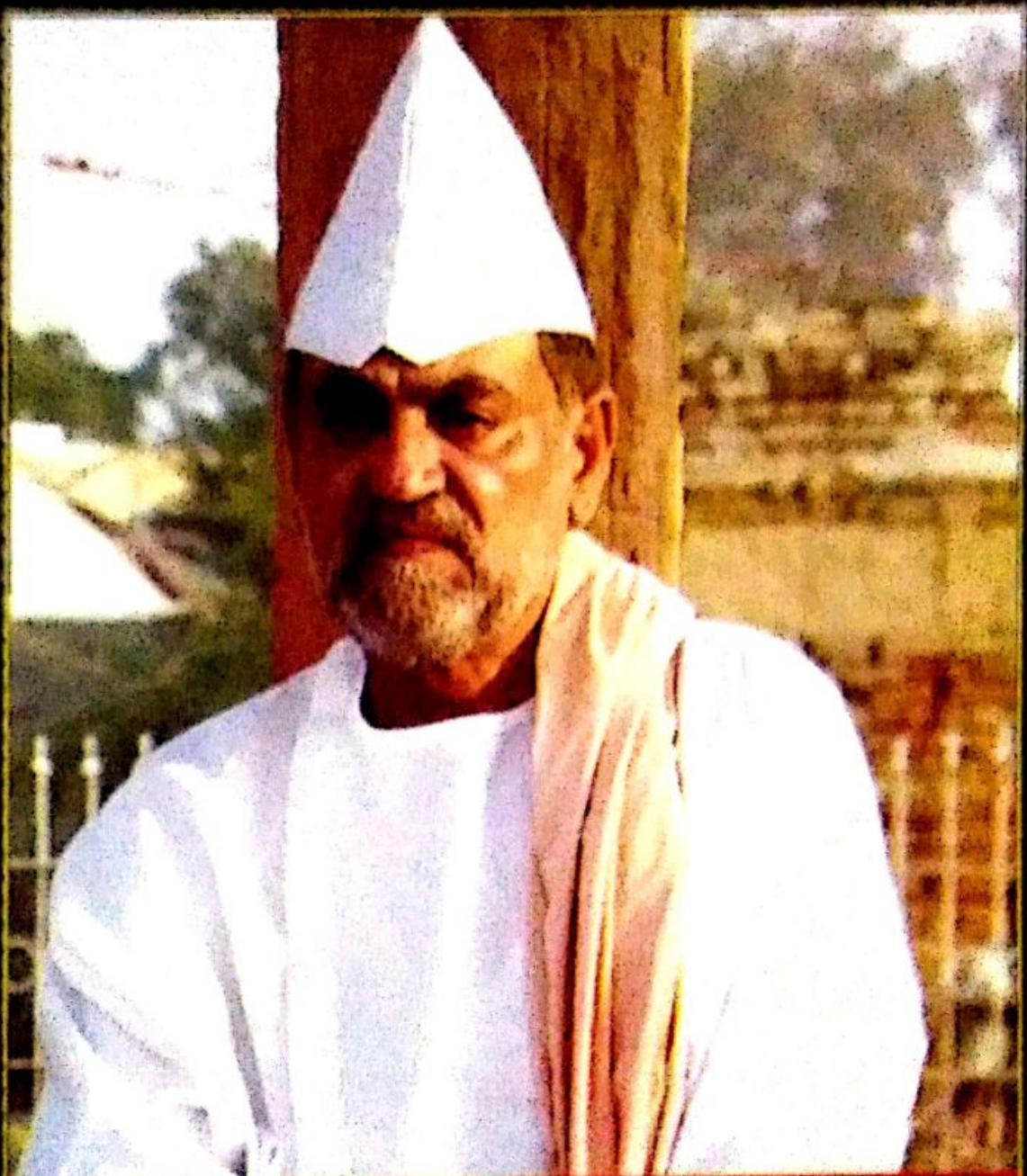
أُنْجِي اور جھیں

حضرت مُرشد سائین صادق شاہ (صوفی فقیر عمر گون)

سُر دھر، کافیوں ء بیت

مرتب

قائم فقیر پنهور

صاحب کریم حضرت سائین قبل صوفی عطاء اللہ ستاری
موجودہ سجادہ نشین درگاہ جہوک شریف

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

أُثْيَ اورج هیر

مرتب
قائم فقیر پنہور

(سرست اعلی)

حضرت مُرشد سائين قبلا نبی بخش شامه لویاه صوفی القلادی دلمت بر کات
(موجودہ سجادہ نشین درگاہ سائین صوفی صادق شامه رح صوفی فقیر عمر کوت)

(تکان)

سائین قبلا صوفی علی بخش (عرف علی سائین)، سائین قبلا صوفی ظہیر الدین
سائین قبلا صوفی صلاح الدین، صوفی علی رضا

(مرتب)

قائد فقیر پنہور

پروف ریبر
عبدالله جان پنہور

کمپونڈ
امتیاز علی پنہور

چہرائیندڑ
لطیف ہرتنک ہویں سانکھڑ
چہنڈڑ

تمدد

1000

قیمت

100/-

حق و واسطہ

اللئی و ت مخطوط آمن

حق موجود

آلی اورج ہیر

سدا موجود

سجادہ نشین درگاہ عالیجناب

حضرت مُرشد سائین قبلاً صدیق محمد المعروف صادق شام صوفی القادری^۱

(صوفی قیر عمر گون)

اسم مبارک سجادہ نشین مُرشد سائین

1

مُرشد سائین حضرت قبلاً بایزید المعروف باجد شام ولیاء صوفی القادری^۲

2

مُرشد سائین حضرت قبلاً نظام الدین ولیاء المعروف سہنو سائین لول صوفی القادری^۳

3

مُرشد سائین حضرت قبلاً علی بخش شام ولیاء لول صوفی القادری^۴

4

مُرشد سائین حضرت قبلاً نبی بخش شام ولیاء لول صوفی القادری^۵

5

مُرشد سائین حضرت قبلاً خُدا دوست المعروف گرو سائین صوفی القادری^۶

6

مُرشد سائین حضرت قبلاً نبی بخش شام ولیاء صوفی القادری دلمتے بر کارم

(موجودہ)

حق موجود

اُئی اورج هیر

سدا موجود

پیش لفظ

صوفی علی رضا

اُئی اورج هین سیان ناهی "صدیق" چنی
دکھا کری پیں پیو رہندی پت مه.

ہی فقط بن سیتن جو بیت چائٹ ۽ سمجھئ وران لاء جنت جی چاپی آهي.
هن بیت ۾ سائین صادق شاہم اسان کی فرمائیں ٿا ته:
اُئی نند مان رات جو پوئین پھر ۾ اُلو.

لورج ڦاڻ کر پنهنجی رب کی "پنهنجی رب جی عبادت ڪر.
ہین هئنیر ئی ائین ڪراج ئی پنهنجی رب جی عبادت ڪر. سیان
ناہی صدیق چنی، سیائی پیو آسو نه ڪر ڇو جو تون تتو چائی ته
سیائی تون زندہ به ہوندین یا نہ انهی جی تو کی خبر ناهی.
دکھا کری پیر پی رہندین پت مه

باقي ائین دکھا پیر ڪری قبر ۾ پیو رہندی ۽ پوءِ تون ڪا عبادت
کرڻ جی قابل نہ ہوندین.

سائین صادق شاہم پنهنجی هر بیت، هر کلام ۾ اسان کی اھیو ئی
فرمایو اُن ته ہی جہان فانی آهي، هتان هڪ ڏینهن سڀ ڪنھن کی
ھلشو آهي. اوہان کان اڳ جیکی به آیا هلندا اوہان به هلندا ۽ اوہان
کان پوءِ اچن وارا به هلندا ۽ اڳتی جی تیاري ڪيو پوءِ پاڻ ڪتی چون
تا (اُئی اورج هیر سیان ناهی صدیق چنی) ۽ ڪتی فرمائیں ٿا ته (سائی
سنپری ویه ڪاڪ گھر نزندرو ڪرھو) لفظ چاهی جیکی به هجن
پرسندن پیغام هڪڙو آهي جیکی عبادت ڪرئی آهي ڪری وٺو

جیکا بخشش کرائی آهي اج نی کرائی وئو. مطلب ته هر دینهن کی آخری دینهن ئه هر کھري کی آخری کھري سمجھي گذاريو ئه منهنجي نظر په اهيو ئي زندگي گذارن جو بهترین طریقو آهي. اج اسان کی گھرجي ته ذکر جي ذرعی پنهنجي مُرشد سان رابطي په رهون. اج دنیا جون تمام سهولتون اسان جي هت په آهن. په اسان جو موت اج به رب پاك جي هت په آهي.

مینهن وسٹ نه وسٹ، گرمی یا سردی وغیره هر شیء جي معلومات اسان اپنے حاصل کري ٿا سکھون په اسان جي موت جي دینهن ئه وقت جي معلومات تا چائي سکھون.

اسان جي رب پاك به اسان کی بس اهيو ئي چيو آهي ته هر انسان کی هک دینهن مرٹو آهي دینهن وقت کئی به ناهي ته کير کھري دینهن مرندو ئه کھري وقت مرندو اهيو راز فقط رب پاك ئي تو چائي مینهن وسٹ جي پتي ان جي نقصان کان بچن لاء ته اسان هزارين کوششون ڪيون ٿا.

په موت په آخرت جي دینهن تي یقين هئن باوجود به اسان قبر په آخرت جي عذاب کان بچن جي کا به کوشش تا ڪيون ئه جيکو اسان تي هميشه لاء ايندو. جنهن کي برداشت کرن جي اسان قابل به ناهيون ان عذاب کان بچن لاء اج اسان کي سائين فضل الله شاهه قلندر په سائين صادق شاهه جي ڏسيل رستي تي هلڻ جي ضرورت آهي اسان کان اپنے به ان رستي تي هلڻ وارا ڪامياب ٿيا.

حق موجود

آئي اور ج هير

عدا موجود

پر پوءِ اسان کي اڃان ڇا جو انتظار آهي؟

رب پاک فرمائي ٿو اي انسان تون پنهنجي راهه ۾ هڪ قدم وڌا آؤن
تو ڏانهن (ست) قدم وڌائيندنس تم پوءِ اسان کي بس هڪ قدم وڌائنو^{آهي باقي ڏئي ڪريم آهي}

تم پوءِ اچو سڀ گنجي سائين صادق شاهه جي ڏليل راهه تي هلي
پنهنجي ۽ پئين جي زندگي کي ڪامياب ڪيون ۽ سائين صادق شاهه
جي پيغام کي عام ڪيون، مون پنهنجي ناقص ذهن ۽ انهن بزرگن جي
وج ۾ رهي، جيڪي ڪجهه سمجھو آهيان اها ڪالهه پڙهن وارن کي
سمجهائڻ جي ڪوشش ڪئي اٿم.

باقي هدایت هادي هت وس آهي، جنهن جنهن کي ڏئي.
ڏئي در دعا گوءِ آهيان تم پاڻ پڙهن ڏئن کي ۽ در ڳاهه صوفي صادق شاهه
صوفي فقير جي هر طالب کي هدایت عطا ڪري.

ادنا غلام

صوفي علي رضا

موبايل نمبر 0331-2774132

فہرست

1	1) سجادہ نشین لست
2	2) پیش لفظ
5	3) ڪالهیون ڳلی لوڪ (پنهنجی پنهنجی پاران)
13	4) سُر ڏهر جي تاریخ
16	5) ڏهر جي ذکر جي وضاحت ۽ اهمیت
20	6) جیکی آهي اج
29	7) اُئی اور ج هیر
45	8) کافیون
55	9) سُر ڏهر جا بیت

سدا موجوده

أُتي اورچ هيد

حق موجوده

ڪالهيوں ڪملي لوڪ

(پنهنجي پاران)

هن سال عرس مبارڪ جون تيار یون اڃان هلنڌ هيون. آتون درگاهه
 حضرت سائين صوفي صادق شاھ القادری (صوفي فقير عمرڪوٽ)
 تي هر ميلهني واري ڏهاڙي جي حاضري تي ويو هئس. هر ميلهني سهانی
 سومر جو درگاهه شريف تي ڏهاڙو ٿيندو آهي.

(انهي ڏهاڙي تي سچي رات صوفي راڳ رنگ جي محفل ٿيندي آهي
 جنهن ۾ استاد شفيع فقير ۽ بيا صوفي راڳي اولياه صاحب جا ڪلام
 پُدانوي حاضرين تي وجد طاري ڪري چڏيندا آهن، ۽ صبح جو درگاهه
 شريف ۾ سماع وارو راڳ پڻ ٿيندو آهي)

جي ائي سِك سُرك جي، ته وج ڪلارن ڪهي،
 وئي رکجي وات تي، پرتون پسنج پهئي،
 رهج سور سهئي، ته سجو ٿئين صديق چئي.

(ولياه صاحب ⁷) بېرحال!

ڏهاڙي واري ڏينهن آتون مرشد سائين حضرت قبلا نبي بخش شاھ
 اولياه صوفي القادری جن جي حضور ۾ وئو هئس، ائي سائين جن
 جا نندا ڀاء سائين صوفي قبلا علي بخش شاھ (علئ سائين) ۽ سائين

حق موجود

آئي اور ج هير

سدا موجود

جن جا پائیتا سائین صوفی ظہیر الدین القادری ۽ سائین صوفی صلاح
الدین القادری ولد سائین صوفی نظام الدین (ثانی) جن به محفل ۾
موجود هنا.

کي کني جا ڪارئي، کي پڻ ڪن سندامي
اسين صوفي شاهه جي آهيون بلی لڳ بندامي
منيراجي مندا، تب پيرنے چڏي پنهنجا.

(ولياء صاحب ⁷)

ڪالله هلي رهي هئي ذكر جي حوالي سان سائین صوفی قبلًا علي
بخش شاهه (علیٰ سائین) جن فرمایو تم صاحبن ڪريمن حضرت سائین
قبلًا صوفي عطاء الله ستاري جن جي حُكم آهي تم فقراء جو ڌيان
ذكر فکر ڏانهن تمام گھٹ ٿي رهيو آهي. کافي مائهن کي ڏهر
جي ذكر واري ڪالله جي ڪا به خبر ناهي اها ئي وجه آهي تم اسان
جي فقراء دنياوي مسئلن ۾ پنجي وئي آهي سمورن مسئلن جو حل خُدا
جو ذكر آهي خاص ڪري آذهي رات جو ائي ڏهر وارو ذكر ڪرن
سان قلبي توئين روحاني سکون ملي ٿو.

مرِئوئي مُنهن ٿيو هلڻ ٿيو حيران،
جو ڳي سنديءَ جوء ۾ سپوئي سبحان،
کعبو : ترآن، کيڏانهن نيشي نيتيان،

(ولياء صاحب ⁷)

سدا موجود

أُثي اور ج هير

حق موجود

انهی جي لاءٰ ته سچي فقراء ۾ ذكر فکر جو روجهان وذايو وڃي ان
لاءٰ سڀ کان اڳ ضروري آهي ته ڏهر جي ذكر جي اهميت ۽ رات
واري عبادت جي اهميت تي-هڪ ننڍي سطع تي ڪتاب شايع
ڪرانئ انهي کي فقراء توئي عام مائهن جي نظر ڪجي.

۽ انهي کان علاوه ميليو جا ٿئي ڏينهن درڳاهه ۾ ٿيندڙ سماع واري راڳ
سان گتوگڏ رات جو 3 وڳي ڏهر واري ذكر جو باقاعدئي سلسلو
شروع ڪجي ۽ پوءِ فقراء کي سختي سان تاكيد ڪجي ته هو پنهنجي
گھرن ۾ به روزرات جو اُثي ڏهر جي ذكر جو معمول بثنائي چڏي.
سائين صوفي قبلا علي بخش شاه (علن سائين) جن جي انهي ڪالهين
سان محفل ۾ ويٺل فقراء تمام گهئي متاثر ٿي، ۽ پوءِ هر ڪنهنجا
پنهنجا تاثر وندিয়া.

نکو سرنم ڦر نه ٿينگ نه ٿيڻلرو
لڳو آهي نه لهي، من اندر مارو
سچوئي سارو هيئو حيرت ۾ پيو.

(ولياء صاحب)

خير ! مرشد سائين حضرت قبلاني بخش شاه ولية صوفي القادری
دلمه برڪه جن جا ڪروئين احسان جو ڏهر جي ذكر واري انهي
ڪتاب لاءٰ مون مسکين کي حڪم ٿيو ۽ سائين علي بخش جن

حق موجود

آئي اور جهير

حدموجود

سندين فرزند صوفي علي رضا کي به انهي کم جي لاء مون سان کذ
کري چندياون.

مونکي چندياون چپرين چلثي سجاثي
پريم جو پلثي، سو کم نه آيو کيچين

(ولياء صاحب^۵)

مُرشد سائين جن کان دعا وئي آتون پنهنجي ڪوٽ آيس جنهن بعد
سائين علي بخش صوفي القادي جن جي فرزند سائين علي رضا سان
مسلسل فون جي ذريعي رابطو رهيو چاڪاڻ جو مان کو اديب يا
دانشور ناهيان انهي لاء ڪافي خيالن ۽ پريشانن کي منهن ڏيو پيو.

ڪک لڳي رت نکري، هينئون ڪچرو ڪاء
مونکي ماڻ چڪاء دل دانهن رئي نه رهي

(ولياء صاحب^۵)

ڏهر جي ذكر بابت مونکي وڌيڪ چاڻ نه هئي سو ضروري هو جو
کنهن اهري فقراء جو در جهليجي جيڪو ڏهر جو عالم هجي خير
انهي سوچ ۾ هنس ته اچانڪ ٻاليه ياد آئي ته گذريل سال اولياء
صاحبون رح جن جي عرس مبارڪ جي آخرى رات تي سائين قبل
صوفي ظهير الدين القادي جن جي حڪم تي اسان ماستر فقير انصار
لغاري صاحب جن کي درپاهم شريف تي ڏهر جو ذكر ڪراڻ جو

حق موجود

أُتي اور ج هير

سدا موجود

چيو هو ئ پوءِ فقير انصار لغاري صاحب سان ميلي جي آخری رات
ڪجهه فقراء سان گڏ ڏهر جو ذكر کيو هيوسين.

اما ڪالهه ياد اچڻ شرط مون صوفي علي رضا جن سان رابطو ڪيو ته
فقير انصار لغاري صاحب سان رابطو ڪجي ته یقيناً فقير صاحب ڏهر
جي ذكر جي حوالي سان مدد ضرور ڪندو.

ويا جي وجود كان ، تن ڪونهي ڪلٻِ کاڻه
تون هت پسين هاڻ ، هو الستنون اڳي ٿيا.

(ولياء صاحب[ؒ])

صوفي علي رضا ٿوري ئي وقت ۾ فقير انصار صاحب سان رابطو
ڪري ٿائيم ورتو ئ سموري ڪالهه فقير صاحب جي سامهون رکي ئ
فقير صاحب کي ڏهر جي ذكر بابت مقالي لاءِ عرض ڪيانون.

فقير صاحب سان پهرين ملاقات در ڪاهه جهوك شريف ۾ ٿيسي هئي
پر پوءِ ڪنهن سبب اُتي ملاقات نه ٿي سکهي ئ اسان کي وري فقير
صاحب جي ڳوڻ ڏکھري (ميرپورخاص) وڃو پيو.

فقير صاحب نهايت ئي بهترین نموني سان ملاقات ڪئي اسان فقير
صاحب کي ڏهر جي ذكر بابت مقالي جو عرض ڪيو هو، فقير
صاحب اهو مقالو مكمل ڪري چُڪو هيو، اهو اسان کي عنایت
ڪيانين ئ ان کان علاوه ڏهر جي بيتن بابت ڪافي سمجھائيون فقير
صاحب وٽان مليون.

نائي جو نفس کي سوره آهي سو،
 کلي ويرنه کاهنو، چني لو نه جو،
 مانهجي ماري تو، تعلم سندی تیخ سین.

(ولیاء صاحب^۲)

ولیاء صاحب جن جي (جامع) راپ نامي ۾ سُر نهر جي بیتن جي ڪل
 تعداد 83 آهي پرانه ۾ تقریباً بیت تمام ذکی يعني انهی بیتن ۾ پرائی
 سندی جا لفظ استعمال ٿیل هنا ان کري عام مائھون انهن بیتن کي
 سہی نمونی سان نه ئی پڑھي سکھي تو ئه وري انهی جي معنی
 سمجھي سکھي تو.

فقیر انصار لغاري صاحب بیتن جا پروف چيڪ کري رهيو هيو تم
 فقیر صاحب کي انهی مسئلي جي حل لا، عرض کيم
 هک تم سُر نهر جي بیتن جو تعداد تمام کھنو آهي انهی کي تو تو
 کھت کجي؟

پيو وري جيڪي عام آسان سندی پولي ۾ بیت پڑھيا ئه ٻڌا وڃن ٿا
 انهن کي فقراء جي سامھون آئيجي تم جئين پڙهندڙن کي ولیاء صاحب
 جو پيغام آسانی سان سمجھه اچي سکھي!

ءئين ڪالهه اها تم ذكر دوران ولیاء صاحب جن جي راپ نامي جي
 ٻئين مختلف سُرن مان بیت چئي سکھجن ٿا، يانه؟

حق موجود

اُتی اورج هیر

سدا موجود

فقیر صاحب منهنجي ڪالهه تمام غور سان ٻڌي ۽ پوءِ جواب ۾ چيو ته
بيشڪ اوليءَ صاحب جو راڳ نامو آهي مقصد فقراء ۽ عام مائڻهن
تاين پيغام پهچائڻ آهي ڏهر جي ذكر دوران ڪنهن به سُر مان بيت
چئي سکھجي ٿو. بس پڙهڻ واري کي اها ڪالهه سمجھه ۾ اچي ۽ مقصد
ٿئي.

حاصل

۽ پوءِ فقير صاحب جي مشوري سان سُر ڏهر كان علاوه سُر وهاڳ
(وهاڳتو) سُر مومن (راٺو) ۽ سُر ڏناسري جهڙن مختلف سُرن مان گُل
60 بيت چونڊ ڪري هن كتاب ۾ شامل ڪيا ويا آهن.

مواد جي سڀڙن واو سلسلو اڃان هلندرئي هيyo ته سائين صوفي علي
رضا جن صاحبن ڪريمن حضرت قبل سائين عطاء الله ستاري صوفي
القادي لمهه يركه موجوده سجاده نشين درگاهه جهوك شريف جن سان
ملقات جو تائيم ورتائون ۽ صاحبن ڪريمن سان ملاقات ڪئي
سائين علي رضا كتاب **اُتی اورج هير** جو ڪجهه حصو جيڪو
ڪمپوز ٿيل هئو صاحبن ڪريمن جي حضور ۾ پيش ڪيو.
حضرت صاحبن ڪريمن عطاء الله ستاري صوفي القادي لمهه يركه جن
اُنھي مواد کي نظر مان ڪديو ۽ فقير انصار صاحب جو مقالو پڙهي
فرمائون **ماستر انصار** جو لکيل مقالو تمام سو آهي مونکي خوشيه
آهي ته ماستر انصار کي منهنجون سڀئي ڪالهيون لفظ به لفظ ياد آهن.

حق موجود

أني اورج هير

عدا موجود

حضرت صاحبن ڪريمن عطاء الله ستاري صوفي القادي لته بركه
 جن اسان جي هن گنيل ڪوشش تي تعلم کهنا خوش ٿيا ۽ دُعا سان
 گڏاههن ڪمن کي هميشه جاري رکڻ جو حُكم فرمائين.

سارنگ سکي وج کي، وج وراكي پئ،
 "صادق" سونهن پرين جي، تهن جو مُلهه نه مت،

آء پرين مون وٺ، تم لوسر لوسيرو لهي، (الولياء صاحب⁵)

هن سموري ڪم جي حضرت سائين قبلاء مُرشد نبي بخش شاه
 صوفي القادي (موجوده سجاده نشين درگاهه صوفي فقير عمرڪوت)
 جن سڀستي ڪئي ۽ سائين صوفي علي بخش صوفي القادي ۽ سائين
 صوفي قبلاء ظهير الدين ۽ سائين صوفي قبلاء صلاح الدين القادي ۽
 صوفي علي رضا جن قدم به قلم مون مسکين جي رهنماي ڪئي.
 آخر هه آئون نهائتي شڪر گنل آهيان اسان جي برادي جي معزز
 شخصيت عبدالله جان پنهور صاحب جو جن ڪتاب جي پروف
 چيڪ ڪڻ دوران ڪافي رهنماي ڪئي ۽ سندن لکيل مقالو
 طالبن ۽ پڙهندڻ جي لا، سلوڪ جي راهه ۽ وات ڏسي ٿو. ان سان گڏ
 مهربانيون اسان جي پياري دوست ۽ هن ڪتاب جي ڪمپوزر امتياز
 علي پنهور جون جنهن کي هن ڪتاب جي ڪمپوزتك دوران انتهاي
 صبر ۽ آزمائش جي مرحلن مان گذرؤ پيو.

فقط

دُعائين جو ڏاٿل

خادم الفقراء

فائد فقير پنهور

مُرْتَغَرْ جي تارخ

ڪلیان آڻوئي

ٿر مه پن پتن جي وچ ۾ ماڻيا ڏادي متى، ولري سڌي ميدان کي "ڏهر" چوندا آهن. هن سُرتى إهو نالو انهي، ڪري آيل آهي، جوان ۾ ستمايل خيال کي هن ڏهر مان لنگهندى آيا آهن، اپي هاتان دريامه وهندو هو؛ شاهوڪاري مال ايندو ويندو هو. جسودا جنگ واپاري هئا. افسوس جو هنرائي سچ لڳي پيئي آهي نه دريامه آهي نه مڪري، نه جسودا، نه سونگي، أُنِي هينر رڳو ڪندين جا وٺ ؛ آڪ ڦلارا پيا ڏسجن، شام مڪ ڪندي کي ڏسندى ني سلس رهان تو ڪري اچي،
 اي ڪندا! کي يور ٿئين جو ڳالهيوں ڪر ؛ ٻڌاء ته راڌيون ڪن پيو گذارن؟ آج تنهنجا مهرا حال اچي ٿيا آهن، ٻڌاء ته تون ڪن پيو ڏينهن گذارن؟ سچ ٻڌاء ته تو ونان سين لڏي ونا آهن چا؟ تنهنجو مجر هينر چُڪا ڪيو پيو چشي، جي تو کي يور ٿئين جي سور جو وڌ آهي ته پٺي کي ڏڍ ڏيشي چو نه تو مجر پيدا ڪرين. اي ڪندا! جڏهن يور (دريامه) پيو ٿي وهيو. جڏهن تون ڪيئو هئين؟ جسودن (شاهوڪار وپارين) جهڙو کو پاندي گئيو أئيشي يا نه؟ سچ ته هان يور سُکي ويو آهي، ڪندين تي اچي آڪ ڦلارا آهن، افسوس جو جنگن (شاهوڪار ونجلن) زور چنيو آهي، سُر سُکي ويو آهي ؛ سُونگي (محصول وٺندڻا) به هليا ونا آهن، جڏهن ياكبي نهر ؛ يور وهندا

هوا، تَدْهَن جسون جو وُنْجَ بَهْ ذَاهِي نور هو. هان يور اکین دار نه رهيو آهي، ملاحن، پلثي، جا پار دُسِي، مكراً موْزِي چنْيا ئِ جسون جهذا يار جل جي فكر پنجي ويَا آهن.

اي مج! جلْهَن واهزْ ھِ جل جال (جام) هو، تَدْهَن تون نه موْنَين. هان "سرمتشي سهه، مهميزون ملاحن جون." تون مچي تلهي ثيو آهين ئِ تونا تو هئين جنهن پلثي، جي آچ دُسِي تون پليو هئين. تنهن جا هان دينهن پچي ويَا.

اي الله ! جشن تنهنجو نالو وُنْو آهي، تشن مون کي تنهنجو آسرو بَه وُنْو آهي. تنهنجي کانڈ جو پرو ئِ پاندئي کونهبي اي رب ! تنهنجو ئي نالو روح ھِ رهيو آتما! اي صاحب! تنهنجي صاحبى عجب آهي پن کي پاتلر ھِ پوريو چنْين ئِ پشَن کي تاري چنْين. توکي وُذِي سگه، آهي ئِ پاجهه پريو آهين، جيلو تنهنجو نالو آهي. تيدِيانى تنهنجي پاجهه تو مگان، مون پيا در كهشى نهاريا آهن، پر تو جهزو در پيو ناهي. تون رى تپيin ئِ توئين، چپر ئِ چانو آهين، تو ذاران پيو کو بلو ناهي. اي دكھارا! تون پناهم جو پاندِيسي مونکي ديك

اي سُتا! ايدي نند بَكْرُ مناسب نه آهي. نندن سان سلطاني سهاپ بَه، پتنى، جاپك ھِ جَسَ آهي. جِكْن قلب تان کس تو لاهي. رات کنرى ويني آهي، پرم قتي آهي ئِ نكت جهيشا ئيا آهن. اي هاري ! اُت !! نه تم كهنا هت هشنا پونده تو پانيو تم مونسان هميشه سچن هوندا تون سجيون راتيون سمهى پئين، إنهمي، كري ئي پرين توکي چذى ويُو.

حق موجود

أُتي اورچ هير

سدا موجود

جهاني مائهنون قين دسي پلجيyo وين. هنن كير جو ذاتقو نه ورتوا آهي. مو
دنيا کان دين وجايو وينا آهن.

هن سر ۾ جتي يوري، ڪندي ۽ جسودن جو ذكر ٿو آچي، تسي دنيا
جي بي بقائيءَ الله جي مردن جي ٿاث ڏانهن اشارا آهن. ڏهر هيءَ دنيا
آهي جتي ڪڏھين لوج آهي ته ڪڏھين زوال. جنهن هند جسودو
سيان سچ وسندی. جو آچ ٻارهِ ڪھوت آهي، سو سپان مقله ۾ لتبو.
جنهن جسودن زور هيٺر ناهي، تئن روحاني ونجانن جو به قحط (ذکر)
آهي. رڳو صاحب ساراهم جو لايق آهي، نالي سندس نئي رهندو، پيو سڀ
فاني آهي. ڪيءَ ڏانهن ويا آهي جنگ فقير، جي وحدت جي دراهم ۾
حقيقي مائڪن مائڪن جو وڃ وهايندا هئا. افسوس جو آئهن جو
هائ نشان به ڪونهي ۽ سندن جاء تي آڪ ڦلاريا بینا آهن، هن دينما ۾
ڌئي، جو نئي نالو رهنو آهي. هوئي آسانجو پردو ۽ پنامه آهي جي دنيا تي
پلجي، کانس منهن موڙيو سين ته آسان جو حال به آئهي مع جهرو
ٿيندو، جو پائي ذسي پليو ۽ مهراڻ جي سکي وين سان موچئن جي
منهن ۾ پيو هو.

من سر ۾ صوفي صاحبن ڪونجڙن لاءِ پنهنجي درد جو اظهار ڪيو
آهي ۽ سنگهارن کي ساراهيو ائس، جي سخا ۽ مهمان نوازي، جا ڪوڊيا
آهن. ڪچ جي مشهور ڏاڙيل لاکي جي واکان ڪئي ائس، چو ته هو
مسكين پرور، عاجزانئ جو پردو رکندر هو.

(شاعر جو رسالی تلن ورقل)

ڏهر جي زکر جي وضاحت ئه اهميت

فقير افضل لغاري

ئر ۾ پتن جي وچ واري سئين ميدان کي ڏهر چنبو آهي. هي هڪ لفظي معني' آهي جنهن کي جيترو وڌائيجي يا وڌائي بيان ڪجي اهو کري سکهجي ٿو. لفظي معني' ئه روحاني معني' هه کهڻو فرق آهي، روحانيت مرد كامل جي صحبت کانسواء سمجھن ناممکن آهي. جيڪي مون پنهنجي آقا کان ٻُتو ئه جيڪي سندن صحبت مون کي نصيبي ٿي. تنهن موجب ئه پنهنجي ناقص چان موجب سُر ڏهر بابت ڪجهه وضاحت ڪريان ٿو. هن وضاحت ۾ جيڪا غلطی ڏسڻ ۾ اچي تنهن جي اصلاح لاء دعا ڪرڻ جي عنایت ڪندا.

جيئن حضرت صاحب ڪريمن کان مون ڪيترин ئي روحاني مجلسن ۾ اينهين ٻُتو ته "جاڳڻ ته جس آهي" جاڳڻ سان قلب تان ڪس لهي ٿو. سُر ڏهر تي سائين شام عبدالطيف پتائي صاحب جن به کهڻو بيان ڪيو آهي. پولولياء صاحب سائين صادق شاه رح جن پنهنجو مت پاڻ آهن. آئون به ان پار جو پانڌئڙو آهيان سو ضرور أوليء صاحب کي وڌيڪ أوليت ڏيندس. مون عموماً حضرت صاحب ڪريمن سجاده نشين درگاهه عاليه صوفي القاديي جهوك شريف صاحب جن کان ٻڌندو هوس ته "سائين قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان آهي ته هر

حق موجود

آئي اورج هيد

سدا موجود

فقير کي گهريجي ته اذ رات کان پوءِ کهٽ هه ۱۰ ذهن
ذهن (10) هلکانه وساري".

مون هك ڏينهن کين عرض کيو ته قبلًا مون کي اهيyo فرمان
وضاحت سان سمجھايو . پاڻ وڏا مهريان آهن، مون تي وڏا وڙ آهن. جو
کهٽ چان رکنڌ کي ويهي سمجھايانوں مون کي جيڪي سمجھايانوں
اهو درگاهه شريف جي فقيرن کان لکائڻ مناسب تو سمجھاڻ. پاڻ
فرمایاion ته سائين شاهه قلندر داتا پير صاحب جن جو حڪم آهي ته
رات جو جاڳڻ لاءِ هي طريقو تمام آسان ۽ ڪامياب آهي جيڪو
فقيرن چئي ته آتون آسانيءِ سان رات جاڳپي پنهنجي مرشد جو ذكر
فڪر برقرار رکان ته سنجھي مان ڪجهه تائيم آرام ڪري. اذ رات
کانپوءِ نماز تهجد کان فارغ ٿي الله الله ذهن 10 دفعا چئي هڪ بيت
ڏجي، تنهن کان پوءِ وري ذهن 10 دفعا الله الله جو ذكر ڪري جئين
هڪ تسبیع مُكمِل ٿئي.

پوءِ پنهنجي مرشد جي ڏسييل ذڪر هه مشغول ٿئي، پاڻ هڪ دفعي
ڪفتکوءِ دوران فرمایاion ته شاهه قلندر داتا پير صاحب جن جو فرمان
هي ته "جو ده غافل سو ده ڪافر" اولياءِ صاحب جن پاڻ هن
حڪم تي عمل کيو ۽ سختيءِ سان پنهنجن فقيرن کي عمل
ڪرايو ايترىقدر جو جاڳڻ جي تائيم تي ڪنهن کي سُتل ڏسندا هننا ته
لئ جي زور تي به اوڻاري ذڪر لاءِ تنبئيه ڪندا هننا. پير افسوس جو
ملئي انهن ٻالهين جو ذڪار پنجي ويو آهي، حالانکه درگاه عاليه

حق موجود

آئی اور ج هیر

سدا موجود

جهوک شریف جی سجاده نشین صاحب جن جی طرفان ڪجهه سال
 اک پر سالیانی گُرس مبارک جی موقعی تی پاریء جی اکوائن جی نالی
 سان هدایت نامون جاري ٿيو هو تم پنهنجي پاریء پر رات جو 3 بجي کان
 پوءِ ذکر بُلند آواز پر ضرور ڪرايو مگر افسوس جو اکوائن انهی
 هدایت تی غور کو نم کيو. اهيو ئی سبب آهي جو هنيثر انهیء
 عمل کو ڏکار آهي.

حضرت صاحب ڪريم جن فرمائيندا آهن تم اسين درگاهه شریف جي
 ميلی دوران ٿي ڏينهن دکان کوليyo وينا هوندا آهيون پر افسوس جو
 کو خريدار ڪونهي. اسان کي حكم آهي تم علم پرائين لاء
 جيڪڏهن اوهان کي چين ويٺو پوي تڏهن به وڃو چين تم پري آهي پر
 جيڪڏهن اسان کي رُوحاني علم جو درس درگاهه جهوک شریف پر
 ملي ٿو تم سڀ ڪجهه وساري انهيء درس حاصل ڪرڻ لاء همت جو
 سندو پتونه رات جاڳڻ جس آهي. عشق حقيقي پر ڪيترن ٿي مرحلن
 کي منهن ڏيو ٿو پوي جئين کي سڀ حجاب لاهي سنيء وانگر روحاني
 پند پر ڪاهي پوڻ جي بار بار تاكيد ڪيل آهي تم پوءِ ڪهڙا پار پتا
 پُجبا. جئين لولياء صاحب جن فرمایو آهي تم:-

آئي لور هين صُبح ناهي "صديق" چشي
 ڏکها ڪري پئين صُبح رهندين سمهين.

(لولياء صاحب)

حق موجود

أُتي اورچ هير

سداموجود

الحمد لله صوفي شاه عنایت شہید جی فقراء مراج ب ذکر فکر
جو سلسلو جاري آهي ء قیامت تائین جاري رہندو آمین ...
درگاہم جھوک شریف مرتی سو 300 سالن کان جیکو درس هلندي
اچي اهو جئين پوءِ تیئن زور وئندو اچي. شل رب پاک هر فقیر کي
حضرت صاحب کریم سائین عطاء اللہ ستاری صاحب جی هدایت تی
هلن جی توفیق عطا فرمائی آمین.

داعکو انصار لغاري

ڪوٽ حاجي صوپو خان لغاري تعلقو دکھني

ضلعاو میرپور خاص، سنڌ

موبايل نمبر 0300-3284626

حق موجود

آئي اور ج هير

سدا موجود

جيڪي آهي اج

عبدالله جان پنھور

الله پاڪ جي ذات اzel کان انسان کي نبيين رسولن جي ذريعي پنهنجي
پاڪ ذات جي هڪڙاني جو تصور ديندو رهيو آهي ته آئون ئي اzel
آهيان آئون ئي ابد آهيان آئون ئي هڪ آهيان آئون ئي واحد لاشريڪ
آهيان. پر انسان جي کم عقلی دنيا جهان جي رنگين رمنن گهر، اولاد
، بنکلا، محل، باع پنيون ٻارا، اُٹ گھوڑا، خوبصورت عورتون،
خوبصورت سولريون مطلب هر آسانيش ۽ آرام کي حاصل ڪرڻ ۾
هميشه ردل هوندو آهي پر اهي الله پاڪ جي طرفان بندی کي پنهنجي
ياد گيري کي قائم ۽ دائم رکڻ لاءِ هڪ آزمائيش طور ڏنل هوندا آهن
بندو ان آسانيش ۾ پنهنجو پاڻ کي غافل ڪري ابدي آسانيش ابدي
آرام کي وسلري وئو آهي ۽ اهين مسلسل زندگي جي سفر تي هلندي
هلندي هڪ ڪاري ۽ اوشه کاهي ۾ وڃي ڪرندو جتان نه کو
آسو نه کا اميد ته مтан هن اندهيري غار ۽ نه ختم ٿيڻ ولري عذاب
مان کا جان آجي ٿي پر ان پاڪ ذات کان غافل رهن جي ڪري
جيڪو هڪ حقیقت هو هڪ مالڪ هڪ خالق هو. ان جو آسرؤي
نه رهيو ته هاڻ اهو غافل انسان ڪنهن کان اميد ۽ آسو رکي ان لاءِ
هن عارضي دنيا ۾ سالڪن بزرگن اوليائين نبيين ۽ رسولن ان انسان کي

حق موجود

أُتي اورچ هير

حداموجوده

هي دُس ئ کس دُنا ته إاي انسان ات ئ ان رب خالق جي پاک ذات کي
ياد کرته اهو ئي تنهنجو پر جلھو اھونئي تنهنجو وسيلو ئ واهر ٽيندو
پئي پر چو ٿو پٽکين أُتي خاص طور اوليائن جي بادشاهه صوفين جي
سرتاج کامل ولی حضرت صوفي صديق محمد المعروف صادق
شاهم عمر ڪوت جن ارشاد فرمایو آهي ته:

جيکي آهي اچ سڀان، ناهه "صديق" چئي
واچي وانگروچ متي کي، مرلي کري

حضرت صوفي صادق شاهم عافل بندی کي هوشيار ڪندي چئي
رهيو آهي ته جيکو آهي اچ سڀان نه آئي جيکو سج اچ اپريو آهي
جي اچ تنهنجي ساھه پر پساهه نه رهيا ته تو لاء سڀان نه ٽيندي ئ تون
رهجي ويندين ئ پوء پيو هئڙا هئدين پر اھو وقت وري نه ورنندو. اولياء الله
حضرت صوفي صادق شاهم رح غافل بندی کي صلاح ٿو ڏي:

سُمهي سُمهي جندڙا، اڃان ائين هير
نياڳا ندبون کرين، ڊکها کري پير
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگنا.

صوفي صادق شاهم رح

حق موجود

آئي اورچ هير

سدا موجود

حضرت شام عبدالطيف پتلاني جن به خوب فرمایو آه ت،

سُتا آئي جاگه نند نه کجي ايستري،
جو تو سلبيه پانشيو، امو مانجهاندي جو ماگه
مُسلطاني سُهاگه، نندن گنديشي نه ملي

شام لطيف رح

هي بزرگ هي لوليه ان غافل بندی کي اها صلاح تا دين نند نياگهي کم
چد؛ اٹ چوت؛

ذرتيء؛ ذگ سپرين، سب جوقاء؛ جوان،
هنا هزارين کيترا، هت صوباء؛ مُسلطان،
تنيء جامِكان، "صادق" سنپري کونه کو.

سوفی صادق شام رح

ميرتی میرتی مال سجا ويا "صادق" چئي،
ڈس پلي جا پال کين دنيائين کچ پ.

سوفی صادق شام رح

حق موجود

آلی اورچ هيد

عدا موجود

هي دنيا هن ترتي تي ڪيئن بادشاهه امير سيلان سياجها آيا پراج انهن
جا مرهم ۽ مكان نام ۽ نشان ۾ تا ملن پنهنجي ۽ پنهنجي لولاد جي
سهولت ۽ آرام جي سامان لا، جائز ناجائز مال ذر ميرتي هتان هت خالي
كري ويا، اسان وٽ الله جو ڪلام پاڪ رسول الله عليه وسلم جي
هدایت تي آيل آهي، پرهان اسان کي هدایت ڪرن لا، کو به نه ايندو
بس اسان سچي دل سان ان تي عمل ڪيون
اسلام جا پنج رُکن اسان کي مليل آهن.

كلمو، نماز، روزو، حج ۽ زکوات

پھريون رکن ڪلمون ئي مسلمان ۽ مومن لا، اهم آهي، چو تم سڀ
کان افضل ذكر؛ لاله اللاله يعني ڪلمو طبيب آهي.

ڪلمي جو اقرار مسلمان پنهنجي زيان سان ٿو ڪري ۽ پوءِ بين
رُکن تي سچائي سان عمل ٿو ڪري ته اهو ڪامل مومن آهي ۽ اهو
ئي ڪامياب ٿيو ۽ روحانيت جون منزلون ملائي پران پاڪ ذات جي
ذکر کان غافل رهيو ان کي سمجهي نه سکھيو يا رهبر جو وسيلو نه
 مليو تم بدنصيب ٿئي ويو، شاه عبدالطيف پتائي الله جي ذكر کي
سر ڏهر ۾ خوب ياد ڪيو آهي ته اي انسان ائم ۽ سمپن (آرام) جي
جيڪا تو غفلت پيو ڪرين هي تنهنجو جيون ٻه چار ڏينهن آهي،
جيڪا تنهنجي طاقت جوين جواني حسن مال متأج تو وٽ آهي سا
ڪجهه ڏينهن جي مهمان ائم جنهن اهو سُڪل يورو ٿئي ويندي

حق موجود

آتی اور ج هیر

سدا موجود

جنهن ۾ کڏهن پائی جام و هندو هنو مال مڃيون پکي ۽ گل ڦل
ڪاهم ساوا لڳا پيا هوندا هنا. اچ ان ڏهران ڊوري مان جڏهن پائی سُکي
ويو ته آتي هاڻ ويرانی لڳي پئي آهي هاڻ نه مڃيون آهن نه مال آهي ۽ نه
اها خوشحالی آهي. اچ آتي سُج ۽ ريج لڳي پئي آهي جي تون ان ڏهران
ڊوري کي سانو رکن چاهين ٿو ته ان ذات جي ذكر ۽ فڪر جو پائی
ڏيندو رهه ته اهو ڏهر اهو ڊورو سدائين سانو هوندو ۽ پين کي به سانو
ڪندو رهندو.

الله پاڪ پنهنجي پاڪ ڪتاب ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

ترجمو؛ توهان منهنجو ذكر ڪيو آتون توهان جو ذكر ڪندس

(سوره البقره آيت نمبر 152)

حديث، پاڪ ۾ پنهنجي جهان جي سردار حضرت محمد صلي الله عليه
وسلم جن ارشاد فرمایو آه ته :

تمام فرضن کان پهرين فرض ذكر پاڪ ذات جو آهي.

الله پاڪ سورهآل عمران آيت 191 ۾ ارشاد فرمائي ٿو ته

(اھي ماڻهو جيڪي الله کي پاد کن ٿا ائندني ويهدني ۽ بستري تي
پاسا، رائيندي).

ان ذڪر نيءِ سان اھي حقيقي روحاني منزلون ماڻيندي جن لاءِ اولياءِ الله
صوفي صادق شاه فرمایو آهي ته:

حق موجود

أُتي اورچ هير

سدا موجود

راتریون جاپن جي، آتون سی ئی ڪندیسیں سیئ،
ئنهین سندانیئ، اوچاپکی ئی اجرایا.

تم ان اوچائی اهي نیئ اجاري چڏيا امر ڪري چڏيا پوءِ ان بندی جي دل
ولياء اللہ صادق شاه فقیر جي زيانی هر وقت اهي نتبون اهي رليون
اهي سوئيون رد ڪري چڏيندو.

سمهان ڪيئن سوئين ۾ رلي رد ڪري
مون ڏانهن ڏکان چائيا ذات منهنجي جي
مارو ملنم سی تم سڀ ڳرهيا ڪالهيوں

آتون مرشد پاڪ حضرت صوفي صادق شاه رح جي درد نامي مان
ڪجهه حوالو ڏيندنس تم جئين عام سالک فقراء هي ستاء آسانی سان
سمجي سکهي.

”اي درد مند کن عاشقن جو چوڻ ته حق تعالى هن وجود کانسواء پئي
کنهن به وجود ۾ قائل نه آهي کن عالمن جو چوڻ آهي، تم حق
تعالي هر شيء کان پاڪ ئ هو ستن آسمانن کان کھتو مئي، عرش
عظمي تي موجود آهي پر مونکي پنهنجي مرشد مان ڪجهه هن طرح
علوم ٿيو آهي تم توڙي جو معني جي لحاظ کان سموريون شيون
مڪجهريون آهن پن زمين، آسمان وغيري ڪائنات جي صورت ۾

حق موجود

أني اورج هير

سدا موجود

لرڙمن هزار جهان آهن، هر جهان هڪ پئي کان بلڪل جدا جدا آهي،
انهي لحاظ کان الله تعالى به هوشيءَ تي محيط ؛ هر هڪ شيءَ کان جدا
؛ پاڪ ؛ پري آهي

هائي عاشق کي گھرجي انهي سبب جي ڪري الله تعالى کي پنهنجي
وجود ۾ ؛ پئن پنهنجي وجود کان ٻاهر سمجھي ؛ کيس ڪولها ڪري.
هي جيڪو چيو وڃي تو تم الله تعالى ستن آسمان جي مٿان آهي تم
اتي ستن آسمان مان مُراد ست شهود آهن، جيڪي پئن مٿان آهن، انهن
مان تي آسمان بشري وجود ۾ آهن. (1) جسم (2) دل (3) روح ؛
ساڳيون نئي نئي شيون (1) جسم (2) دل (3) جيڪو ملڪي وجود ۾
پئ موجود آهن. جنهن تم ستون آسمان خود آدم آهي، جيڪو عرش
جي هيٺيان آهي ؛ ان کي نئي عرش، عظيم چون ٿا. حقیقت ۾ اهو
عرش انسان جي کول ”دل“ آهي هست جي ستن شهودن کان پوءِ طالب
غم تو وڃي تو انهي عدم جو نالو ”قلب مدوری“ يعني کول دل آهي.
جيڪو ”عرش عظيم“ نئي آهي ان عرش تي حق تعالى جو اثبات ؛ قيام
آهي جيئن فرمان الامي آهي تم

”الرَّحْمَنُ عَلَى الْعَرْشِ السَّتَّوِيُّ“ الله تعالى عرش تي برابر رهي تو ؛ حدیث
۾ آهي تم ”قُلُوبُ الْمُؤْمِنِ عَرْشُ اللَّهِ تَعَالَى“ ايمان ولن جون دليون نئي
الله جو عرش آهن هڪ بي حدیث ۾ آه تم؛
لايُسْعِنَى لِرَضِيٍّ وَ لَا سُلْطَنَى وَ لَا يُسْعِنَى قَلْبُ عَبْدِ الْمُؤْمِنِ“

حق موجود

آئي اورج هير

عدا موجود

مونکي نه منهنجي زمين ماپائني ٿي ئه نه نه منهنجو آسمان، مونکي
 منهنجي مومن پانهن جي دل نه ماپائني ٿي

(ارد تاموصفو نمبر 182 کن 183 تين)

عشق سندی آپ جو قلم کیدائون،
معرفت جي مس سین لالله لکیائون،
آئي الا الله جو پنو پرھیائون،
ورق ورایائون تان منجهان نه معلوم ٿيو.

(ولیاء صاحب ^ح)

لوليائن جي بادشاهه صوفين جي سرتاج حضرت صوفي شاهه عنایت الله
رح جي سجاده نشين عالي جناب عزت ماب صوفي عطاء الله شام
ستاري پنهنجي سالکن ۽ فقراء کي هي تاكيد کندي فرمائيندا آهن
تم ابا هي ذهر جو ذكر رات جو هر باري جي فقراء کندي رهي جئين
توهان جي پاڪ ذات الله ۽ مرشد مان سدائين رابطو ۽ واسطو هلندو
رهي پاڻ هميشه فرمائيندا آهن تم ياد کندو تم ياد رهندو وسارندو تم
وسري وندو! تم هي وقت هي زمانو هي جي اچ اسان وٽ جديد شيون
آهن کمپوتُن انترنيٽ، موبائل فون سيلاتيت هي سڀ الله جي ذات
طرفان اسان کي انعام طور مليل آهن پر پنهنجي غفلت جي کري اچ
به انهن تي ٻين جو ڪنترول آهي اتل کان الله جي ذلت مهرباني فرمائي

حق موجوده

آئي اورچ صير

سدا موجود

روحاني طاقت ئ منزلون پئي توتي آشكار كري سي توتن ناراضه تي
كئي توكان کسي نه وئي ئ پوه اها ورد ، سجود ملکوت حقيقت
طريقت ئ پيون منزلون به ٻين پورن جي حوالي نه کري چڏي.

انهي جگهه تي سائين صادق شاه فرمایو آهي ته:

سو سپوئي سبحان جو تو ڄٿ نه ڄاتو،
عقل سين الله ڏانهن پير نه ڪنهن پاتو،
سندونينهن ناتو پورن پاگي آيو.

(سائين صادق شاهم رح)

چو ته الله هرجگهه ئ هر من ه آهي

سب ه صاحب هيڪڙو جاءء بجهاء ذاتي
سو "صادق" سو سپرين سو ڪسڻ سو ڪاتي
جامون اک پاتي حوصلو حيران ٿيو.

(سائين صادق شاهم رح)

سدا موجود

آئي اور ج هيد

حڪم موجود

آئي لور ج هيد

قائمه فقير پنهوڑ

سر دُعْر تي مختصر روشنی

سر دُعْر ۾ لوپلیا، صاحب مُرشد حضرت قبلہ سائین صدیق محمد صادق
 شاہم صوفی القادری ۽ (درگاہم صوفی فقیر عمر کوت) جن پنهنجی
 کلام ۾ کئی ڪندين جي وٺ سان ڪالہیون ڪندي یور ڌئين جو
 احوال پچيو آهي

ڪنڊا یور ڌئين جون ڪرکي ڪالهیون،
 ڪنهن پر ڏینهن ڪزاریشين، ڪنهن پر راتھيون،
 تو ۾ مالهیون ٻڌيون آئش واریشين.

(ولیا، صاحب ۵)

ٿم کئي وري لاکي جي سارام ڪئي آهي

تون لاکو لکن جو ڌئي، آءا اکلياني لوڻه
 مئي، پيرم هئڙ، ڪو ٻڌان گوڻه
 لاڪا تنهنجي ڪوڻه پئي پاری گهاريان.

(ولیا، صاحب ۵)

ڪئي الله جي سلمهون عرضون، آسرا اميدون رکيون آهن.

حق موجود

أُتي اور ج هير

عدا موجود

پاچه به ایسیانی کھران، جیتو تو نان،
تون منهن تون ٹوئیون، تون چپر تون چان،
چوان چا آئون، توکی معلوم سیکا.

(ولیاء صاحب^۵)

تم وری کئی محبوبن جی کھرن کی دعائون ڈنیون آهن،

دینگر دلو مر ٿئی اذیو جو اوڏن

جنمن پرویهي کن، ڪالهیون لاکی ڄام جون.

(ولیاء صاحب^۵)

کئی کونجهن جی ڪنک جی ڪالهه ٿا کن،

ڪنک تنهنجي کونجهري، مونکي ٿي ماري.

هڪ ڏکويس ڏیل پر پيو سچن نه سائينهه.

وڳرا آواري، نته وٺون اڌامي اوڏهين.

(ولیاء صاحب^۵)

تم کئی وری سچي رات جاڳي رب تعاليٰ جي عبادت کرن جو

حڪم ؛ کئی وری رات جو سمهن واري کي نياڳو ڏسيں ٿا.

سمهي سمهي جندڙا، اڃان ائين هين

نياڳا نتبون ڪرين، ڊکها ڪري پين

وڌي ڪنهن وير، منگي ويا منگنا. (ولیاء صاحب^۵)

اُهر شريف صوفي فقير پر ذهر جي ذكر جي شروعات بليت روایت

ولياء صاحب جذهن درگاهه جھوک شريف مان هجرت ڪري اُهر

شريف موجوده صوفي فقير عمر ڪوت اچي رهيا. ان وقت اُهر شريف

(صوفي فقیر) مه جنات جو تمام گھنو اثر ہوندو هو. لولیاء صاحب رح
جن سان کذ آیل فقراء، سائین جن کی عرض کیاںون تم قبلًا منی
جنات جو تمام گھنو اثر آمی گھرن توڑی رستن مه ایندڙ ویندڙ مائھون
کی تک ڪری ئی انهی کان چونکلاری لاہ ڪاوات ڏسيو.
لولیاء صاحب، جن فرمایو تم آدھی رات جو اُنِي سُر ڏهر جي بیتن سان
کذ ذکر ڪندا ڪيو مطلب تم ۾ ڪ بیت سُر ڏهر جو، پوه 10
دفعا اللہ اللہ جو ذکر ڪری ۾ ڪ تسبیع مکمل ڪيو. اھرمی
طرح اھمیو ذکر جو سسلو اھر شریف صوفي فقیر مه شروع ئی ويو،
انھی کان بعد جنات جو اثر مائھن مان آهستی آهستی ختم ٿیندو ويو.
(هن وقت انھن گھرن مه امو ڏهر واري ذکر نه هئن ڪري ساڳيانی
جنات جا اثرات پُتن مه اچن ٿا پر افسوس جو اهي مائھون لولیاء صاحبن
جي ٻڌليل رستی کي وساري وينا آهن).

لولیاء صاحبن رح جن رات جو سُمهن تي سختي سان منع فرمائيندا هنا
آدھی رات جو ذکر جي لاہ فقراء کي لٹ جي زور تي به اٿاريندا هنا.

سمهو سُك ۾ جندڙا، لاہ ۾ پچلانه

گرجھوري، ڪيستان، كالهونيان اڄ گھڻي (لولیاء صاحب⁵)
۾ دفعي لولیاء صاحبن رح جن پنهنجي فرزندن کي لٹ جي زور تي
اثاري رهيا هناته سندن ٿئين نمبر فرزند حضرت سائين قبلانظام الدین
لولیاء (الول) صوفي القادي رح جن کي پير مه لٹ لڳي وني جنهن بعد
سندين پير مبارڪ مه قٽ (زخم) به ئي ويو حضرت سائين قبلانظام

حق موجود

اثي اور ج هير

سدا موجود

الدين أولياء (أول) صوفي القادری رح جن پنهنجي پوري حیاتي اهو ڦت
 (زخم) کي ختم ٿيڻ نه ڏنو. جڏهن به ڦت (زخم) ختم ٿيڻ لکندو هو
 پاڻ رح انهي کي چاكو جي زور تي وري تازو ڪري چڏيندا هئا.
 ڪنهن فقير! سائين قبلانظام الدين أولياء جن کي انهي ڦت (زخم) جي
 دوا ڪرڻ جي لاءِ عرض ڪيو پاڻ رح جن فرمایو: "اگر تکلیف نه
 هوندي نند اچي ويندي". (مطلوب ته انهي ڦت (زخم) جي تکلیف جو
 مقصد رات جو سُجاڳي هو)
 "ذک ڏوكويما جاڳن راتزيون، اي ماءِ راتزيون"

(ولياء صاحب رح)

انهي سمورين ڪالهين سان فقط اهو ئي مقصد حاصل ٿئي ٿو ته
 سموريون حقيقتون انهي ڌئي ڏانهن آهن، هر شيء فاني آهي صرف رب
 تعاليٰ جي ذات باقي رهندی رات سمهن لاءِ نه پر جاڳي رب تعاليٰ جي
 عبادت ڪرڻ لاءِ آهي.

جئين أولياء صاحب جن فرمایو:-

"اي غافل! ڌئي تعاليٰ سموريون شيون تنهنجي لاءِ ۽ توکي پنهنجي
 بندگي لاءِ پيدا ڪيو ائس پوءِ چاجي ڪري تون پنهنجي ناداني ۽ بي
 وقوفي جي ڪري پنهنجي مالڪ کي وساري ويٺو آهين ۽ اجایو حرس،
 حوس ۽ خيالن ۾ قيد آهين. ياد رک! اهي خيال خطرا تنهنجي جان کي
 بکايل ڏيکن جيان کائي رهيا آهن". (سائين صادق شاه، ڪتاب درد نامو)

سدا موجود

اُتی اور ج هیر

حق موجود

جئین اولیاء صاحب جن جو هي بیت؟

ستجیون راتیون سمهین، اُتیں کین آشور

صُبح سهندیں سور، ڈکی ٿون ڏاتار جو

اولیاء صاحب صادق شاه صوفی القادری (ح)

سمجهائی : یعنی سچی رات سمهین غفلت پر گذاری چلئی ئے اسر جو
 اُتی رب تعالیٰ جی عبادت به تھو کریں پوءِ تدھن تم سچ اپری ئی رب
 تعالیٰ تو کی تکلیف پر وچھی ٿو. صبح سهندی سُور هي ہی معنی
 قیامت جی ذینهن ڏانهن اشارو آهي. (رقم الحروف)

ساڳی ئی طرح سان شاه عبدالطیف پنائی جن فرمایو:

ساری رات جاڳی، جن یاد کیو سبحان

آدیون عبدالطیف چئی، تن جی متی لدو مان

کروئیں کن سلام، آسٹاچی ان جی

شاه صاحب (ح)

سمجهائی : جیکی ملئوں سچی رات جاڳی رب تعالیٰ جی اپکان
 پاجھائین ٿا رونن ٿا قئی کی یاد کن ٿا انهن جی عبدالطیف چئی متی

حق موجود

اُتی اورچ هیر .

عدا موجود

(خاک) به مان واري آهي ئ ڪروڙين مائڻون سندن حضور ۾ اچي
سلامي ڏئين ٿا. (رافق المعرف)

ء هڪ ٻشي بيت ۾ شاهم صاحب فرمadio:

تن تسبیع من مثیون، دل دنبورو جنَّه
تندون تنهن طالب جو، وحدت سُروچنَّه
”وحدة لاشريك لے“، اهيو ئي راپ رکنَّه
سي سُتا ئي سونهن، نند عبادت تن جيَّه

سمجهائي : انهن جو تن تسبیع ئ من مثیو بشيل آهي ئ انهن جي دل
دنبوري جيان ڏئي تعاليٰ جو ذكر کري ٿي (دنبوري جي تار مان الله
الله جي آواز ايندي آهي) تندون يعني نسون انهي طالب جو هميشه
وحدت يعني تون ئي تون جو ذكر ڪندي وچنديون آهن، ”هو هڪ
آهي ان جو ڪو به شريڪ ناهي، بس اهيا ئي ڪالهه انهن جي سمورين
جي رکن ۾ هلي ٿي، اهي سُتل به سهنا پيا ڏسجن ڇاڪاڻ جو انهن جي
نند به عبادت بشيل آهي:

(هن بيت ۾ اوليناء الله جي نند کي عبادت چيو ويو آهي ڇاڪاڻ جو
انهن جي نند فقط ظاهري اکيون بند کرن آهي سندن اندر هر دم
سچاگ رهي ڏئي تعاليٰ جي ذكر کري ٿو. طالب کي گهرجي تم هو
پنهنجي اندر کي اھري ريت خُدا جي ذكر ڏانهن مائل کري).

حق موجود

أُتي اورج هيد

سدا موجود

رات جو جاڳڻ جي حوالى سان رب تعاليٰ قُرآن پاڪ ۾ فرمایو آهي ته

ترجمو : اي چادر وارا ! رات جو أُتي عبادت کندو ڪر ، سچي رات ن
پر اڌ رات، يا انهي کان گهٽ، يا انهي کان وڌيڪ، ئ پڙهندو ڪر قُرآن
سهي نموني سان، تمام جلد اسيئن توهان تي نازل ڪرڻ وارا آهيوں
هڪ وزني ڪالله (كجهه واري) بيشڪ رات جو أُٿن نفس کي قابو ڪرڻ
لاءِ هڪ مفيد ئ بهترین ذريعو آهي، ئ اهو بهترین وقت آهي قُرآن پڙهن
جو، چاكاش جو ڏينهن جو تون مصروف هوندو آهين، ئ پنهنجي رب
تعاليٰ جو ذكر کندا کيو انهي جا ٿي وجو، ئ پري ٿي وجو ان
وقت) دنيا کان. (سورت مُزمِل ، آيت نمبر 1 کان 8)

هڪ بي جگمه تي رب تعاليٰ فرمایو:

ترجمو : يعني تون جڏهن غافل ٿي وڃين ته پنهنجي رب تعاليٰ جو
ذكر ڪر.

رب تعاليٰ جو خلقيل سموريون شيون هر وقت پنهنجي پالٿيل جو
ذكر ڪن ٿيون ملانک سڀوارا، پکي پرندم هوا، پائی، وٺ ٺن، پنڊ؛
زمين توئين آسمان جي وج بلڪ ست آسمانن تائين تون نئي تون جي
تنوار آهي پر افسوس جو انسان جي ڪنن تي دنيا جي حرس، حوس ئ

حق موجود

أُتي اورج هير

سدام موجود

تفسی خواهشن جا پردا چزیل آهن انهی کري اسان انسانن کي اهيو سپ کجهه بدن پر تتو اچي.

انسان سچيو ذینهن کوڑ کلا ئ پيا اهڙا ڏوھم کري ٿو انهی سان ان جي دل تي ڪت چڙهي وڃي ٿي انهی ڪت لکڻ جي کري ماڻهون جي دل تي ڪنهن به نيك ٻالله جو اثر تتو ٿئي انهی ڪت جي صفائي جو عمل ضروري آهي ئ دل جي صفائي خُدا جي ذكر سان ئي آهي. جئيننبي پاك صلي الله عليه وسلم جن فرمadio
لِكُلِّ شَيْءٍ صَقَالَتْهُ، وَصَقَالَتِ الْقُلُوبُ ذِكْرَ اللَّهِ

يعني جئين هر شيء جي صفائي آهي دل جي صفائي خُدا جي ذكر سان آهي.

رات جو گھشي جاڳڻ ئ ٿورڙي سمهٺ جي باري پر ڦآن شريف پر ارشاد آهي ته:

اهري ريت هڪ ٻي حديث پاك آهي ته
ترجمو: "منهنجون اکيون تم نند پر بند هونديون آهن پر دل کي نند ناهي هوندي".

سيدنا خوٹ اعظم رح جن فرمadio
الخير فكل الخير في اليقاط والشر فكل الشر في النوم
يعني: "سموريون ڀلايون جاڳڻ پر آهن ئ سموريون خرابيون سمهٺ پر آهن".

محبت جي ميدان ۾ عشق ڪڙو ڪڍيج
فكري سان فقير چئي هندين کي هشيج
اندر اڳاريج، ته ڪت ن چڙهي ڪڏهن.

دنيا جا سمورا مذهب خُدا جي هئن کي تسليم کندی مختلف انداز
۾ پنهنجي رب کي ياد کن ٿا. جئين دنيا ۾ سمورا دریاء مختلف رستن
کان اچن ٿا ئ پوءِ ڪڏئي هڪري سمند ۾ داخل ٿين ٿا اهري طرح
سمورا مذهب ڪڏئي رب تعاليٰ تائين پهچن ٿا سمورن جي بنیاد فقط
هڪ ئي ڪالله ئي پتل آهي.
جئين هندن جي پڪوت کيتا ۾ لکيل آهي.

جو جاكت اي او پاوت ايء

جو سووت اي او خووت ايء

معني جيکو جاڳيو اهو پنهنجي رب کي حاصل ڪندو ئ جيکو
نند ڪندو اهو پنهنجي خُدا کان پري رهندو.

صاحب شهیدن حضرت سائين صوفي شاه عنایت الله سرتاج صوفيان
صوفي القادي "جن جو فرمان آهي ته"

الله بَسَ اللَّهُ أَهِي، ئَ اللَّهُ كَانَ سَوَاءٌ بِيْ شَيْءٍ حَوْسَ أَهِي خُدا جو ذكر
سڀني شئين کان مٿي آهي. خدا جي ذكر ڪرڻ وارو سدائين سُرهاء
پنهان جهانن جي سختي کان آجا (بوي خبر) آهي، رات جو جاڳڻ هڪ

حق موجود

أُتي اورج هيد

سداموجود

عجيب نعمت آهي شرف بي ۽ ثواب بي، آج هي ميدان، پت، کوء ۽
چوکان آهي، سڀائي نه هي پت رهندو نه گوء نه چوکان. جلدي بور جو
خدا جي ياد جو هي وقت آهي سُجاپ ۽ هوشيار تي، ائين تتو چوان ته
جهان کان جُدا تي پر جنهن حال ۾ هجين خُدا سان گڏ هج.

(قول سائين صوفي شام عنليت شهيد رح درگاه جھوک شريف)

حضرت سائين فضل الله شاهم داتا شاهم قلندر رح جن پنهنجي كتاب
ارشاد نامي ۾ طالبن کي رات جو جاڳڻ جي حوالي سان فرمایو آهي ته

طالب کي ٿورزو سمئڻ گهرجي، پنهنجي بستري کي نرم نه رکجي،

۽ لباس به آرامده نه پائي چاڪاڻ جو متان سندن سئي لباس ۽ نرم
بستري جي ڪري نند اچيس ۽ پير بگها ڪري به نه سمائي، پر
جيڪڏهن ويٺي ويٺي نند ڪري ته ان ۾ کو حرج ناهي چاڪاڻ ته
ويٺي جي نند ۾ اجايَا خيال نه ايندا آهن.

(ارشادنامو صفو نمبر 49 کان 48)

مطلوب ته ساڳو ئي فڪر ۽ فلسفو آهي جيڪو رب تعاليٰ ۽نبي پاڪ
سُلامت ڦرعي پاڪ ذريعي پُذایو صاحبن شهیدن کان سائين فضل الله
شاهم داتا شاهم قلندر پير رح ۽ پوءِ اولياء صاحب سائين صادق شاهم
جن پنهنجي قول ۽ ڪلام ذريعي اسان عامر ماڻهن تائين پهچایاون.

حق موجود

أئي اورچ هير

سداموجو

پيهي جا پانه، کيم دل پرک،
 تم اکر مژوئي، هيک ڙولکن وارالك،
 سين سين اٹ سالک، سري وئيا صديق چئي.

(ولياء صاحب[ؒ])

حضرت صاحبن ڪريمن سائين عطاء الله ستاري صوفي القادي (سجاده
 نشين درگاهه جهوك شريف) جن پڻ فرمائيندا آهن ته:

جو جاكتا هي وه پاتا هي،
 جو سوتا هي وه کھوتا هي.

صاحب ڪريمن وڌيڪ فرمائيندا آهن ته کھوتا جون ٻه معني آهن
 هڪ کھوتا ويائڻ کي چوندا آهن پيو کھوتا گڏهه کي چوندا آهن هليٽي
 سمجھڻ واري تي آهي ته هو ڪھڙي معني سمجھي ٿو.

رات جو جاڳڻ ۽ ذكر ڪرڻ جي حوالي سان ۾ رشد سائين حضرت
 قبل نبي بخش شاه صوفي القادي ٺلمه ٻركه سجاده نشين (درگاهه
 سائين صوفي صادق شاه صوفي فقير عمرڪوت) جن جيڪي هن
 کنهگار کي حڪم ڪيانون يا جيڪي هن بي ادب سندن روحياني
 محفل ڪچهري ۾ ٻڌو انهيء ۾ جيڪو ڪجهه حال عقل ياد اهو لکن
 جي ڪوشش ڪئي اٿم احسان ۾ رشد سائين جا جو هر ڪالهه کي

حق موجود

اُتی اورچ هیر

مداد موجود

اهری ته سُھئی ئ آسان انداز پڈایاون جو مون جھڑی بی عُقل ئ کہت
سمجهه واری ماٹھون کی بے سمجهه اچی سکھی;

هو جي ٿورا سچن، سی مون پانیان سور
پھتس تان پور ڪڻ ڪਿئندی تـن جـي.

(ولیاء صاحب رح)

ٿورا ڪئین ٿورا، مون تـي مارون ڄـامـ جـاـ،
ٿـرـ پـ وـارـيـ ٿـورـرـيـ، تـيـهـانـ گـهـشـيـنـراـ،
ڀـلـانـيـونـ ئـ پـيـراـ، ڪـئـيـ ڪـيـئـنـدـسـ ڪـيـتـراـ.

(شاه صاحب رح)

انهن فرمانن ئ حُکمن مان ڪجهه فرمان فقراء تائين پنهچانش پاڻ تـي
فرض سمجـهـانـ ٿـوـ. صـوـفـيـنـ سـڳـورـنـ جـوـ پـيـغـامـ آـهـيـ تـهـ :

کـهـتـ کـائـنـ، کـهـتـ ڪـالـهـائـ، کـهـتـ سـمـهـنـ،

(کـنـهـنـ ماـٹـھـونـ یـاـ فـقـیرـ فـقـراءـ جـوـ خـیـالـ ٿـیـ تـهـ انهـیـ مـتـیـ ذـکـرـ کـیـلـ
نـهـیـ ڪـالـهـیـنـ تـیـ آـسـانـیـ سـانـ عـمـلـ ڪـیـانـ انهـیـ کـیـ ڪـھـرجـیـ تـهـ هوـ نـقـلـیـ
روـزاـرـکـیـ. روـزنـ سـانـ تـنـهـیـ فـرـمـانـ تـیـ عـمـلـ تـیـ وـجـیـ ٿـوـ) (اقـمـ الـحـرـوـفـ)
هـڪـ دـفـعـیـ مـُـرـشـدـ سـائـنـ حـضـرـتـ قـبـلاـ نـبـیـ بـخـشـ شـاهـ اوـلـیـاءـ صـوـفـیـ
الـقـادـرـیـ مـسـجـنـ جـیـ ڪـچـھـرـیـ پـ وـیـثـاـ هـنـاـ سـنـھـنـ پـهـنـچـانـ سـُـنـھـارـنـ
مـونـ مـسـكـيـنـ گـهـکـارـ ڏـاـنـهـنـ ڏـسـیـ فـرـمـاـيـوـنـ ..

"بابا شريعت پر قُرآن پر حدیث پر پاش کی حکم آهي تم هر مهیني
تني روزا رکجن، ملان پاش رکن تا انهي کري کنهن کي پُتاين تا"
انهبي ڳاللهه تي مون گنهكار عرض کيو تم قبل روزا نئي کڏ رکجن؟
پاش سُنهلن ديد جالك احسان جو وڌيڪ سمجھائي ڏيندي فرمایائون
تم "بابا اوهان جي مرضي آهي بهتر ائين آهي تم هڪڙو روزو رکي
کجهه ڏينهن بعد پيو روزو رکجي. اهڙي طرح پوري مهيني پر تني روزا
پورا رکجن."

(تفلی روزن جی حوالی سان سائین دانا شاهه گلندر جن پن ارشاد نامی ۾
کافی سمجھائیون ڏنیون آهن) (رقم الحروف)

هڪ دفعه مُرشد سائين حضرت قبلانبي بخش شاهه سنڌارن لئهه يو ڪم
جن فرمایو ته ”بابا رات جو 12 وڳي کان پوءِ سمئڻ پاڻ تي حرام آهي“
انهه ڪچهري هه ويٺل ڪنهن فقير عرض ڪيو ته قبل رات جو
سُجاڳي تهه تهه ايترى قدر جو وڃي سج ٿو اپوري.

انهی تی سُنهان هـ مسکرائيندي فرمایو بابا جي پیت پري ماني
کائي سمهبو ته سچاگي کئين ٿيندي؟ پلاء بُك ۾ به کڏنهن نند
آئي آء؟

(مطلوب تم رات جو کھٹکائیں سان مائیون کی سُجاگی رہی ٿي.) (رقم
الحروف)

حق موجود

آتی اور ج هیر

هدا موجود

مُرشد سائين حضرت قبله نبی بخش شاهه سُنهارن لعنة يرکة جن اکثر
دفعه رات جو 3 و چکی سُبتل فقراء کي تدب مان سُجاپ کري فرمائيندا
آهن تم بابا آنکو سج اپری وبو آهي

هک دفعي مُرشد سائين حضرت قبله نبی بخش شاهه سُنهارن لعنة
يرکة جن فرمایو ”بابا! سائين صادق شاهه رح جن جي فيض جا مت
پريل آهن پر افسوس جو کو اڃارو تو ملي.

ساڳي طرح هک پيءَ کچھري ۾ پاڻ سُنهارن مدد فرمایاون ته
اسان جنهن مرض جا طبیب آهيون ان جي لاءِ کير به تو
اچي مائڻيون فقط دنياوي مستلن جون ڪالهيوں ڪن ٿا. حقیقت: جي
کير به پُچا ته کري:

تون حبیب تون طبیب، تون دردن جو دارون،
آتون عاجز آهييان، تون سکھيون لهین سارون،
کريان پئي ڪارون، جتنين پُکي تنهنجي هت ۾.

هک دفعي پاڻ سُنهارن لعنة يرکة جن فرمایو ”بابا هتي هر قسم جو وکر
 ملي ٿو اوھين جيڪا شيءَ کھرندوءَ اها هن در تان اوھان کي ملندي.
هک دفعي مالکن جي کچھري ۾ وينا هناسين ته ڪنهن فقير
عرض ڪيو ته قبله! اسان جو دل خدا جي ذكر ڏانهن تو وري.
پاڻ سُنهارن لعنة يرکة جن فرمایاون ”مطلوب ته اوھان کي خُدا جو دپ
ناهي جن مائڻين کي خُدا جو دپ هوندو آهي انهن جون دليون هروقت
ذڪر ڪنديون آهن:

سدا موجود

اُتپ اور ج هير

حق موجود

مک دفعي مُرشد جن جي کچوري په ويناهئاسين ته کنهن ماڻهنون
جي گناري وڃن جي ڳالهه هلي رهي هي ته پاڻ سُنهارن لفته يوڪه
فرمايو هر همک ماڻهنون کي ويٺو آهي جنهن بعد پاڻ سُنهارن لفته يوڪه

لولياء صاحبن جي ڪافي پُدائني

سائين سنبهي ويٺه، کاك گهڙندو گرهو،
مول صحيح ملثبي، دور ٿيندو هيءَ ديله،
ننديا وڏا سڀ هلندا، رائان رتي رنه،
آخر اندا سڀ چئبا، جن هٽ نه ڏئو ڏيءَ،
وئي ڪون ورثو، آن چپر سندو چيءَ،
”صادق“ کنهن جونه هلي، اُتي مَگْرَمَيه.

(پاڻ سُنهارن لفته يوڪه اوليءَ صاحبن جن جي سجي ڪافي پُدائني)

مُرشدن لفته يوڪه جن ڪافي اهري تم انداز په چئي جو ٻُڌندرن جي
اکين په لُرڪ اچي ويا.

مُرشد سائين جن جي محفلن په اهريون ڪافي سمجھائيون مليون.
مون گنهگار، مسکين تي مالکن جا ڪروڙن احسان آهن مُرشد
سائين اسان سجي فقراء، مريلدن مئانهن تمامر گهڻا مهريان آهن، سندن
شفقت سانوڻ جي مند په وسڪاري جييان اسان گنهگارن مئان هميشه
وسندن رهي ٿي.

حق موجود

أُتي اور ج هير

سداموجود

دعا آهي ته رب تعاليٰ مالکن کي خضری حیاتی عطا فرمائی، سندن
حکمن تي عمل کرڻ جي توفيق عطا فرمائی.

سچن اڳئي سُهنا، پيا ويتر ڪيلائون ويس،
مُنهن ڳورائي چند جئين، ڪارا پرين کييس،
جي هيئڙي منجهه هميشه، سي مر اوڏاهون اکين کي.

(ولياء صاحب ۵)

سچن اڳئي سُهنا، پيا ڪجل پن نيش
اچي رهيم روح پر، جئين ماکي اندر مين،
اهڙا سوڏا سين، سي مر اوڏاهون اکين کي.

(ولياء صاحب ۵)

دعاگوء

خادم القراء

قائم فقير پنهور سانگھر سند

موبايل نمبر 0300-3589028

سدا موجود

آئي اور ج هير

حق موجود

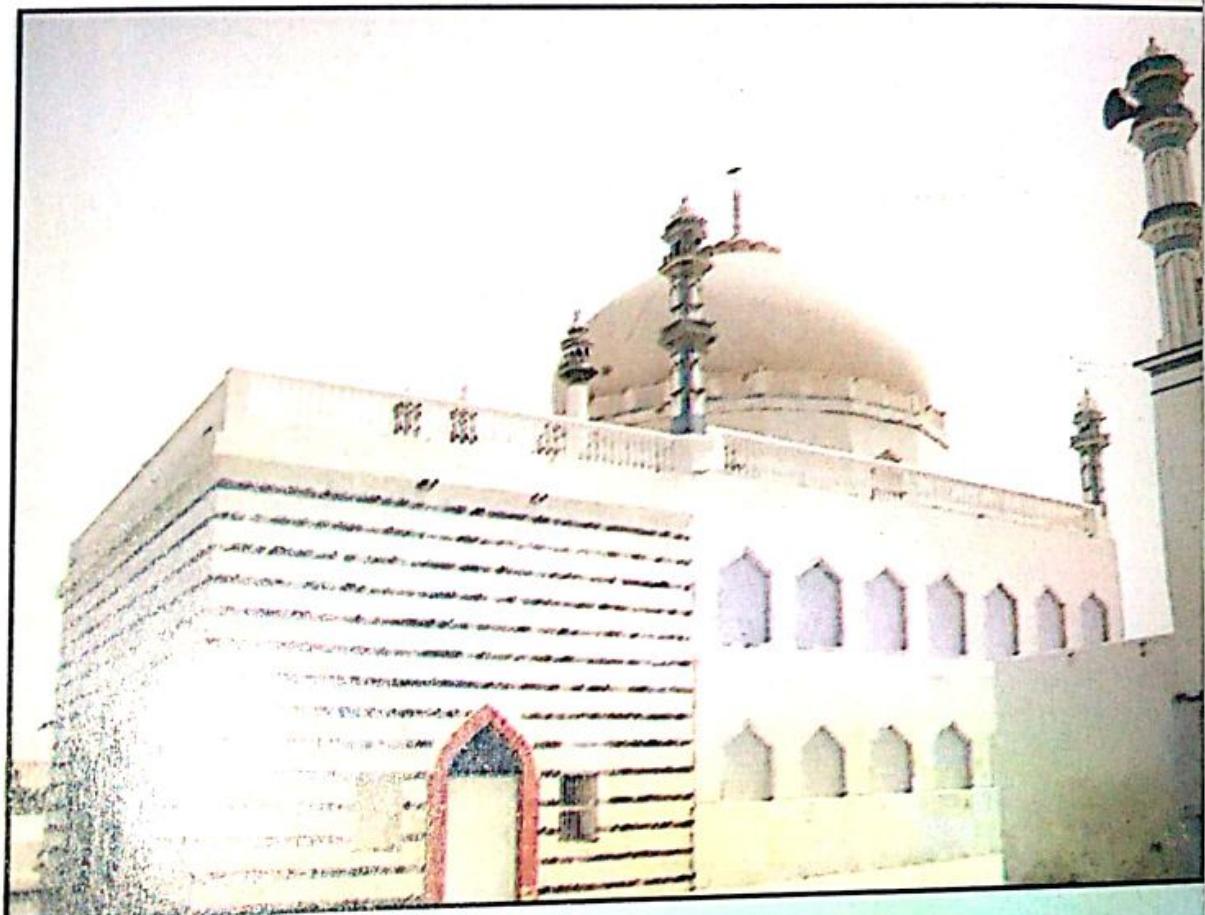
کافيون

أولياء صاحب حضرت سائين صديق محمد "صادق شاه" صوفي القادری
 جن پنهنجي کلام ۾ هڪ طرف سچاڳي يعني رات جو جاڳڻ، رب
 تعاليٰ جو ذكر کرڻ عبادت کرڻ جو حڪم فرمایو آهي ٻي
 طرف منڻ کان پوءِ قبر ۽ منکر نکير (ملائڪ) جو پڻ احوال ڏسيو
 آن انهي کلام مان چند چونڊ ڪافيون پڻ پڙهندڻ جي سامهون
 پيش ڪجن ٿيون

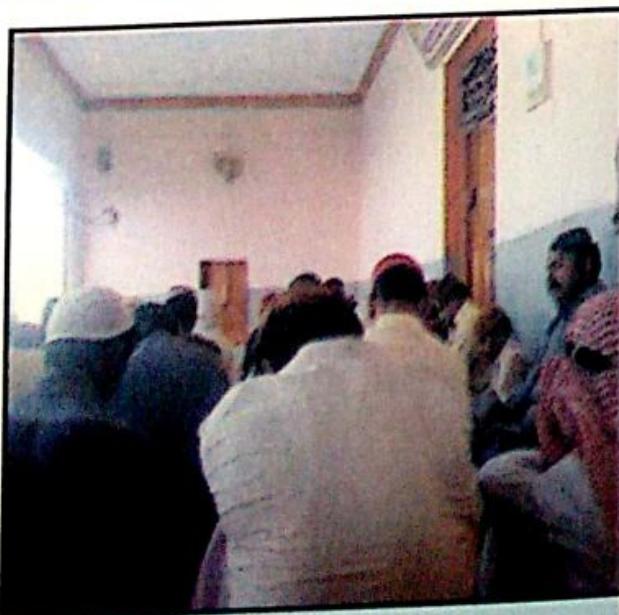
ٿلله:

رب صاحب سائين آهي، متان کا سينو ساهي.

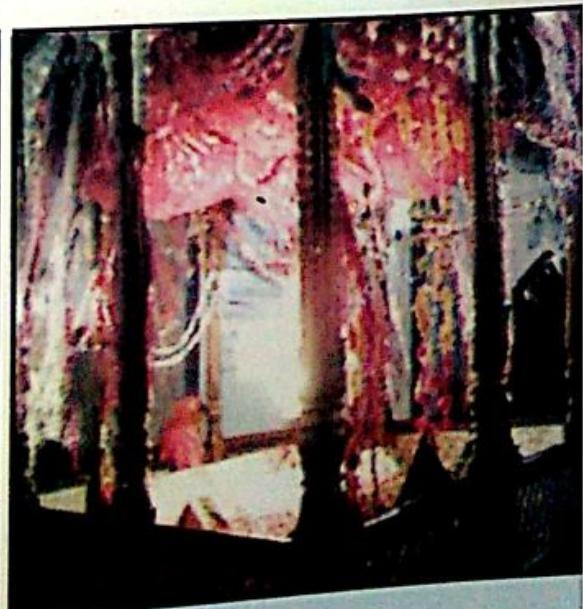
1. حڪم حاڪم هٿ ۾، کام وئو ڪاهي.
2. موت موaranهي نه ٿري، کي دُئين کي باهي.
3. رب لاحول ولاقوته، دُس دُنو اي ڏاهي.
4. صادق سڀ ڪنهن "لا" سين وڌئن لاهي.

درگاہ جہوک شریف

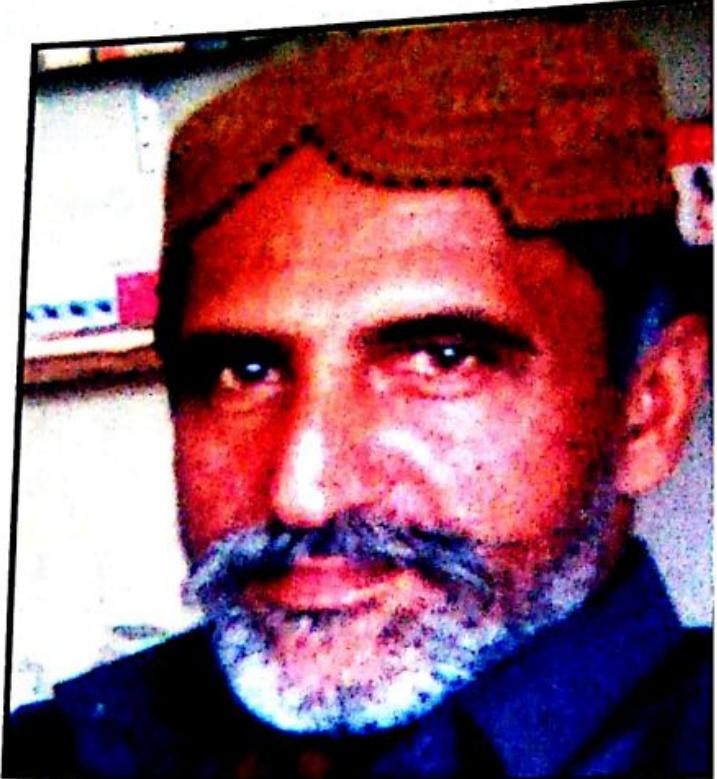
میلی پر سماء وارو را ڪ

روضی شریف جو اندریون ڏیک

سائين قبلہ ظہیر الدین صوفی القادری

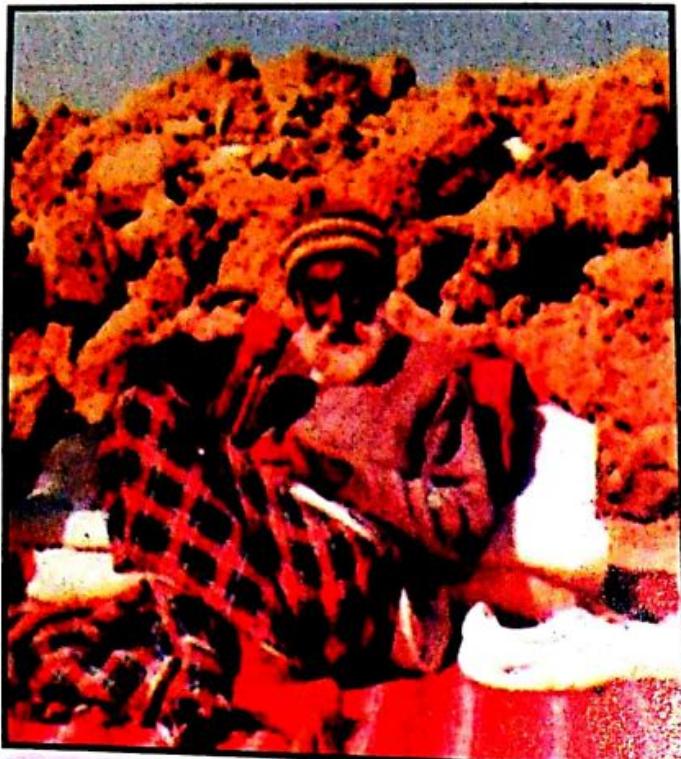
سائین قبلہ علی بخش صوفی القادری

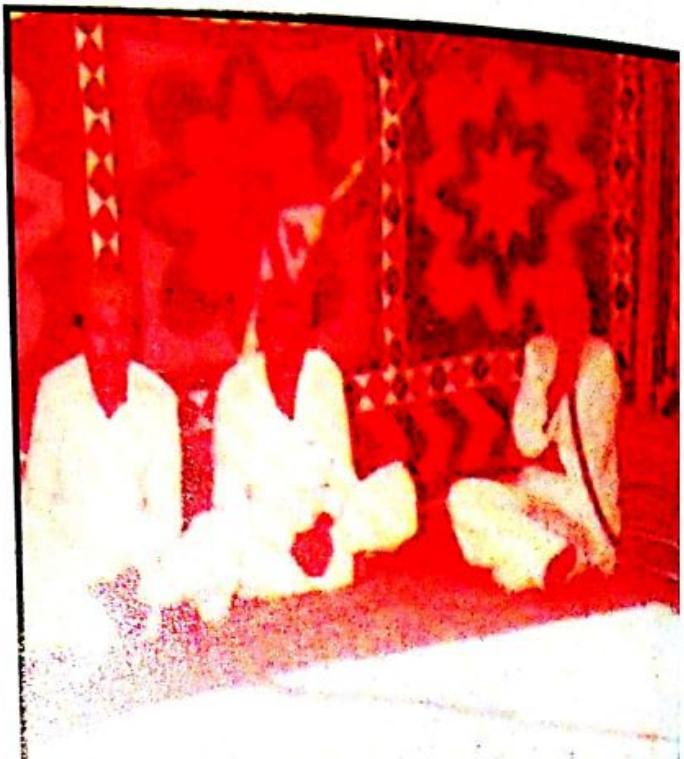
صوفی علی رضا

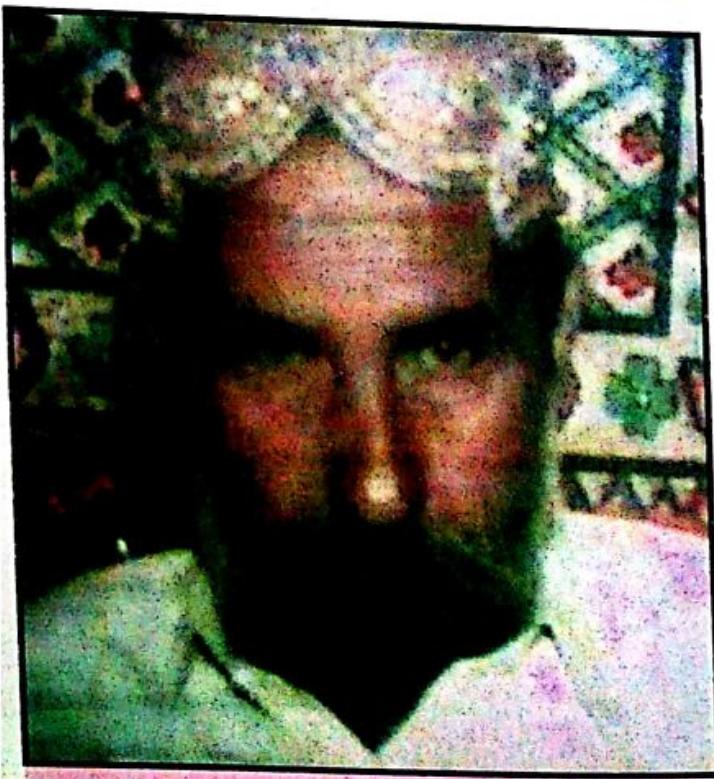
سائین قبلہ صلاح الدین صوفی القادری

حضرت قبلہ سائین خُدا دوست صوفی القادری رحمۃ
(پنجون سجادہ نشین)

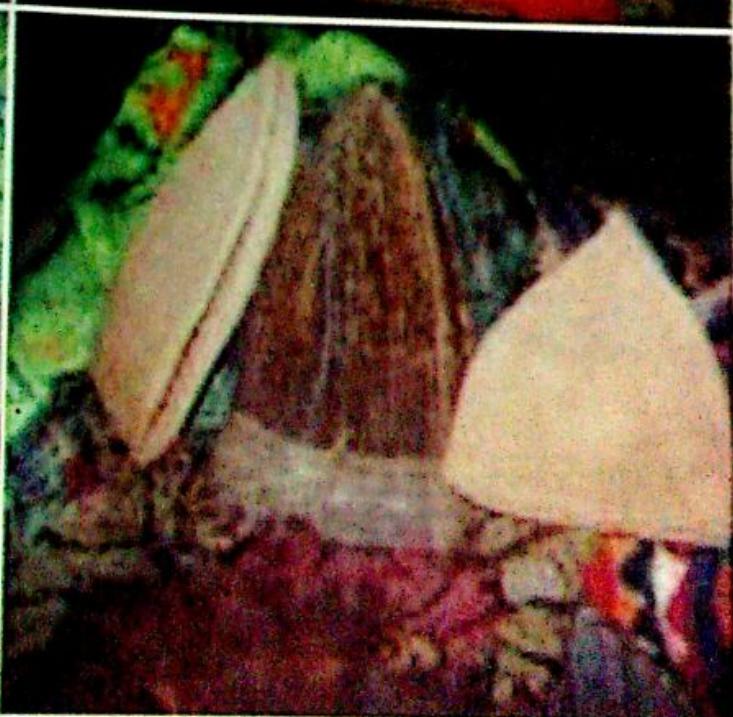
سائین قبلہ مرشد خُدا دوست گرو سائین
سائین قبلہ نبی بخش شاہء سائین علی بخش

مرشد قبلہ سائین نظام الدین ثانی ولد سائین صوفی خُدا دوست رحمۃ

مرشد سائین قبلہ نبی بخش شاہء اولیاء صوفی القادری

أولياء صاحبِن جا تبروکات

حق موجود

آئي اور ج هير

سدا موجود

تلہ:

هنڌري و هي حيراني، جئين تون نانه نکو نيشاني!
 تو ری نور ظھور می، ڪعبی جيئن قرآنی
 سپ تی صاحب تون وسین، ”لما“ لامکانی
 ائيو تنهنجي عشق می، پسن حال حقاني
 سری مثا انهی، سور می، تون ثابت ٿئين نه سبحانی
 هي تو کان بناء بنیو، سوتون ڪھڑو جانی
 ”لایشرک بعبادت ری احدن، نکو تو ثانی
 محمد کی معراج ٿیو، آواز سو الحانی
 ”صادق“ پسی ڪئن سگھی، پرین تو پیشاني.

تلہ:

آئي جاپن جي، تدھن تو ندب ڪئي،
 ڪئي تو کانه سئي، قبر جي پُکار
 اچي پوندھي اچتو، ڪتیندو ڪاپار
 ملاتیک ایندھي اچتو، ڪتیندو ڪاپار
 ”صادق“ انهی سور می، نیثي ٿمن نار

حق موجود

اُتی اور ج هیر

سدا موجود

تلہ:

ڈک ڈکویا جاپن راتریون، ای ماں! راتریون،
 اوستئی اثاریو سی، جاپکیو پانن جھاتریون،
 سنجهی رهن سمهی، تن کن کھڑیون چاتریون،
 مون کی پرین جون، کھن ٹیون کی کاتریون،
 سنجهی بیٹون ”صدیق“ چوی تن کی صبح ملن ڈاتریون.

تلہ:

آرس اسور جو، تن اکین کین کیو،
 سورن بنا سی پر، ڈسن کین پیو،
 سی مر مون مرن ماری مری، جن سُتی سات ویو،
 روئن رت پرین لاءِ ون ون، هیٹ وہیو،
 غافل ٹیون غفلت پر، تن ڈکن ڈنؤء ڈیو،
 ”صادق“ رہیون سکنڈیون، تن اھرو پله پیو.

تلہ:

ستین کھرگی سور جو تو په پریان جی و سیلو،
 تو کی خوابن خوش کیو، وہ من کیئی وہلور
 کتیو هذھین کھوریو، متان و جائی مور
 ہی نہ وطن تنهنجو، ذکیا! ویندین ڈور
 متی و سائیندی منھن تی، پار پریان جو پور
 متان ”صادق“ سپرین ذکی کنی ڈور

تلہ:

ھٹ سان هیرائیو، تو من ری زیانی،
 پاٹ نہ پلین پنهنجو، توں پین سان گیانی،
 کلھن کرامت کرین ٹو، کڈھن هٹھن کانی،
 - نالو ونج ”نام“ جو، ہی جگ سپو فانی،
 ”صادق“ هشیو ٹی هلح تون، چدھج مان گمانی۔

حق موجود

اُتی اور ج هیر

سدا موجود،

تلہ:

ذُسْنِ پِه تِي ذِينَهُنْ، هِي وُنْ هَتِي جَا،
رِيلِنْ مِرِنْ وَهِي، هَكَلْ سُجِي شِينَهُنْ،
سَدَانْ هُونَدَا سَاهِمْ سَانْ، هِي مِيلَانِي بَجا مِينَهُنْ،
أُتِي اُورَالَّه سَانْ! سَتوَ آهِينْ كِيَشْ،
”صَادِق“ آهِينْ سَاعَتْ كَا، نِيَئِي نِيَاجْ نِينَهُنْ.

تلہ:

اُتِي كُوتْ كَاتْ چُورَّا، وَجِينْ رَاتْ وَهَاثِي،
چُورَسِي جِي چُورِي كَنْ، بِي چُورَّا ثِي ذاتِ،
اجِهِي اجِهِي آيَا، بِي وَائِي كَنْ نِه وَاتِ،
پُرسِنْ پَهْرِيونْ پَاكِرِيونْ، وَدِ وَدِ وَائِي وَاتِ،
هَشْ حَرَصْ هُوسْ كِي، قَهْرِي كِيَيْوْ كَاتِ،
”صَادِق“، صَدِقِي تَنْ سورَهِينْ تَانْ، جَنْ مَنْ مَارِي كِيَوْ مَاتِ.

دُق موجود

أُتي اور ج هير

عدا موجود

تلہہ:

پتین تئی پوری، توں تند جی تنوار موت جی پچار!
نیئی لتیندیشی توڑ پر، هو جی جانب یار
کن جیدی قبر پر دیندی ملائک مار
کھمین ٿی کھرن پر، توں پنهنجی اختیار
”صادق“ انهی سج جی، آهي کل ڪلتار.

تلہہ:

ادا مسافر جانی، وٹ توں راهه ربانی،
کنهن جو کریں آسرو عالم اوڑکے فانی،
راہگذر سیکو، کنهنجی کریں مهمانی،
پشی پس پدن جی، رہی کان نشانی،
مری متیء گذبیون، چا سائنس چا پانھی،
کیئن توکان چگا ویا، کی ”صادق“ تو ثانی.

تلہ:

آهين ڏينهن به ٿي، پکيڙا پار ڪو پنڌتو،
وٺي ويلهي اذریا، هتي ڪونه جتني،
ڏکيون سکيون ساعتون، سڀکو ويندو ڪتني،
سنھو ٿلھو سٽ صراف سين، هر ڪو ويندو متني،
”صادق“ سرسوجهی هليا، خبر پوندي ڪتني.

تلہ:

هي نه ڪنهن سين، جي تو پنهنجا ڀانئيا،
وھه ٿيندئي ڪڏهن، جي تو کادا سين،
سي ملاح ئي مری ويا، جي هئري ٿاني سين،
”صادق“ سنكت نه هلي، نکو ڀائي پيڻ.

حق موجود

أٌتي اورچ هير

عدا موجود

ٿلهه:

بنده چيت چيت بىخبن پوندين منجهه قين
 هتان حاڪم هليا ويا، هئا جي زور زين
 شاهه ”سڪندر چل گيا، ڪهڙا ڪرين تکين
 اچي پڇندا امين خبرون، چوري چوري چپن
 ڌڙجي توڙم،“ صادق ”ڏس سپر.

ٿلهه:

پوندين وڃي لئ، پوين وڃي لئ، ڪئين ميريin مت،
 ڪيدانهن وئيون ماڻون، ڪيدانهن وائرا پت،
 هائي وڃن هليا، اڏريا وڃن اُث،
 مردن رئي رگيا، وڃي رهيا ڪوڙا ڪئ،
 ”صادق“ پوئيون اڏيون، اڏريا سنها ست.

تلهم:

مور نه سکریون، وو سدا آکلیون اکڑیون
 پر ہر پرین ۽ وولو کان لکریو،
 او ستری لو جا گیون، وو سجن سیکریون،
 ڏین طھورا ترڻا، وو اوت کیو تکریون
 تان پچن نه ان جون، وو هڈمن هکریون
 ”صادق“ وہن سور کان، وو هڈھین نه کریون.

تلهم:

پنا جوين ڏینهن، چڏ آسانبا، وو طعنا جھل متین،
 هر دم کام کلی ڏي، وو هلي مر ج هئینه
 کارونی وهي نڻ ۾، وو چيري چيي جئينه
 مانجههي مرڻا مج تي، وو کانتر اچن کيئن
 مرڻا اڳي مرتون، وو ايا اچن ايشن
 ”صادق“ سوريءَ سامهان چڙھيا نيزي نينهن

قاسیم انصار نفڑی صاحب

درو شہمیر خان پنھور مرحوماً

پتل عبدالطیف پنھور مرحوماً

مجید غلام رسول پنھور مرحوماً

اُنی اور ج ھیر
شِر ڈھر

حق موجود

ابیات شِر ڈھر

1

سمھو شکھ جندڑا، لاه م پ چاران،
کرجموري، کیٹان، کالمولیان آج گھٹی۔

2

ہتا اُنی جاگ، ننج نہ کجی ایتري،
جو تو سالیہ پانثیو، اهو مان جهاندی جو ماگ،
شل عطانی شهاگ، بِنْجُون گندیتی نہ ملی۔

3

راتریون جاگن جی، آئون سی ٹی گندیس سین،
تنھین سندانیں، او جاگی ٹی اُجاریا۔

4

پئر پیر دگھا کری، جدھین ستیون جی،
تھین تھی کی، ساث ہستیو چڑیو۔

حق موجود

ألي اورچ هير

عدا موجود

5

اوڏاگلي آهيان، لاکالج سندياو،
پڪا تو پرتاء جي اجي تنهنجي آڏيا.

6

اوڏاگلي آهيان، کتو مٿو جون،
جن جو ترهو تون، سـي لاـکـاـجـئـينـ.

7

تون لاـکـوـلـكـنـ جـوـقـڻـيـ،ـ آـءـاـگـلـيـائـيـ اوـڏـ،ـ
هـڦـيـ پـيـرـيمـ هـڙـاـ،ـ کـتوـپـڙـانـ گـوـڏـ،ـ
لاـکـاـتـنـهـنـجـيـ ڪـوـڏـ،ـ پـيـئـيـ پـاـڙـيـ گـهـارـيـانـ.

8

شـتـيـنـ ٻـاـنـهـنـ سـرـيـ ڏـئـيـ ٿـوـچـاهـيـنـ منـگـٿـهـارـ
ڪـهـڙـوـ تـنـ قـرـارـ جـنـ چـوـتاـڻـيـ چـتـ ڪـئـيـ.

9

ان در سـنـ دـيـ منـگـطـيـنـ اـڳـيـ ايـءـهـ هـيـرـ
جـئـيـنـ دـگـهاـ ڪـريـ پـيـرـ سـڄـيونـ رـاتـونـ سـمـهـيـنـ.

سدا موجود

اُئی اور ج هیدر

حق موجود

10

سَجِيون راتيون سُمهين، ايءَ حيوان ريت،
پکيءَ جن پريت، سي سُك نه سُتا کَذّهين.

11

سَجِيون راتيون سُمهين، اُئین ڪِين آسُور
صُبح سَهندِين سور، ڏکي ٿون ڏاتار جو.

12

سَجِيون راتيون سُمهين، لَئِين پِيولٽ،
مرین جي افت، ته ڪھڙو ٿورو سِيڻين.

13

سُمهي سُمهي جندڙا، اڃان ائين هيں
نياڳانجون ڪرين، ڊگها ڪري پير
وڏي ڪنهن وير، منگي ويا منگتا.

دەن موجووە

اڭي اوچەر

سدا موھۇد

14

دانھون گىو دان گھەرين، ئىجھەونە گائىيەن،
پۈزۈپۈزۈپاڭ جئىن، تو داتر كىي يائىنەن،
شىڭىو سىڭىيەن، هەت سترمەعلوم سېڭىكە.

15

سەنجەي رەھىن سەھى غافل نە گىو غور
تەنھىنجى هيئىن ھور چاڭ پرائىي منگىغان.

16

پيا مەرىئىي منگىغان، داتار تە تۇن،
مېنھن تە ھەندىن وسىٹا، سدا وسىن تۇن،
جي گھر آچىن ھۇن، تە مىرىيائىي مان لەھان.

17

دنبورا درد جى بولى كا بىداء
تان چئى اللە ئى اللە بىوفنافانى جىندىز.

حق موجود

أُتى اورج هير

سدا موجوده

18

پاچه، به ايڏيائی گهڻان، جيڏو تو نان،
ٿون هنهن ٿون ٿوڻيون، ٿون چپر ٿون چان،
چوان چا آئون، توکي معلوم سڀڪا.

19

ڍٻے پڇنئي ڍٻيون، هاري هرين شال،
توجواچي ڪاله، وڌ وقت فِراق جو.

20

جيئن ڪجهه ڏينهڙا، گھوڙن ۽ گھوٽن،
ڪڏهن منجهه ڪوٽن، ته ڪڏنهن راهي رن جا

21

جم وجائيج منگنا طمع جون تالون،
شجن ٿيون سڀڙjam کي تنهجي هنئين حوالون.

22

كُلُّ تُنْهَنْجِي ڪونجڙي، پَدَر پئي مَكَر
آهي گهران ئي گهر ماري تنهنجو هلك مڻ.

23

كُلُّ تُنْهَنْجِي ڪونجڙي، ڦونکي ٿي هاري،
هِڪ ڏڪويس ڏيل مڻ، ٻيونه سَعْدَن ساڻ،
وِئَرَا واري، نَه وَئُون آدمي اوڏهين.

24

نالو سندو سِجْطين، هئي محبوون،
نبي نور سپن، آدم ڪنان اڳي هو.

25

آيل سِنگهارن جي، شرهي هئي سانجان،
پهرين پئين پاڻ، پوءِ پئارين پهيرڙا.

26

آيل سنگهارن جي، جهچان پشيو جهوک
جن ٿي پهيه پيئاريا، منجهان متن موڪ
لڏي منهجان لوک، آني ويئڙا اُسري.

27

وڏي وڳر هيرئين، چاري نه پين گڏ،
ڪونج ڪريندい سڏ، وئي وهامي راتڙي

28

ڪونجرئين ڪاله، سڄن پاتام ڇت،
آء انهي رِي هت، ٿي گهنجَهر گهاريان.

29

تون سڀڙ آء سيكڙو تون ڏاتار آئون ڏوه،
تون پارس آئون لوه، جي سنڌين ته سون ٿيان.

حق موجود

أُتي اورچ هير

عدا موجود

30

هَلْنَّ هاريون سِندَّ ذي، روه راماطان گَن،
كَر گَل گونجَرِين، رائي مِ رات گيو.

31

قسمت آنديون گونجَرِيون، وطن سندن روه،
كَنهنجو گونهي ڈوھ، روز رازق هت مِ.

32

تون سپر آء سیکَرُو، تون ڈاتار آئون ڈَد،
سُطِي تنهنجو سَد، گلهي پاتم گينَرو.

33

چَنَل چَجَ حَثَن مِ، گُلْهَن گوڈارا،
پورهئي خاطر بیت جي، أُتین سوارا،
اوڈ به ويچارا، کِ لاکا ويینئي لَديو.

اُتی اورچ هیر

حق موجود

34

کي ڏينهن ڪاچي ڪندئين، هئي ريلن منجهه رهائ.
سي نه ڏسجن هائ، پسيو ماڳ مری هيٺيون.

35

رائي ۾ رات ڪيو ڪرڳل گونجهڙين،
وره، ويچارين، ڪالهوڻان ئي آچ گھڻي.

36

جن رهيو رهائيون ڪيون، پيئل توم پاڻ،
سي نه ڏسجن هائ، کئي ڪنهن کوڻ ٿيا.

37

ڪنڊا جور ڏئين جون ڪركي ڳالهڙيون،
ڪنهن پر ڏينهن گزاريئين، ڪنهن پر راتڙيون،
توم مالهڙيون ٻڌيون آتڻ واريئين.

سدا موجود

أُتي اور ج هير

دق موجود

38

کنجا چور ڏئين جو جي تو هير ڙو سور
 ته متی لامن ٻور هوند نه کيئي ايترو.

39

رائي ه رات کيو ڪارگل گونجه زين،
 ورمه ويچارين، راتو ڏينهان نه لهي.

40

ڍبے نه پسین ڍکيو گونج نه پسین کانهن،
 ماري سندی دانهن، تو ڪنين کانه شئي.

41

ڍبے نه پسین ڍکيو گونج نه پسین ڪ،
 ماريء ماري لک، و گرسپي و چوڙيا.

42

پیرا سان جو بادشاہ، ہیا ولی سی ڈی وزیر
ھلن حضرت شاہ ڈی، فوجون کیو فقیر
کن عرض "اسماعیل" چئی، ہنیئین ہنجھ، اکیر
داتا دولہ، پیر نالائق نوازین۔

43

پير اسان جو باد شاه، جو نو كنج نهائي،
فرجادون فقير جون، تو عرضئون اونائي،
آسر و مون آهي، هادي حضرت شيخ م.

44

نِم نُورانی پیر جا، نِمن وسے نُور
قلندر شاه کرم سان، پریو ڈی پرپور
تہان پرائیو پُور، وَلَّ بہ اچن واسیا۔

45

نِم نُوراني بِير جا، كِرْن ۽ گلن،
 كَتوري ۽ خُوشبوءَ جاتا، هشِكِون مينهن وَسن،
 ميرانپور ميرن، گَوسو وَاءَم واريثين.

46

كِي ڪِنيءَ جا ڪارڻي، كِي ڪِنيءَ پَر
 اسان کِي موج ميرانپور مير جي، وَسيلو واهر
 ٿَكن کِي تاهَر، آهي جَهلو جهوک ٿَڻي جو.

47

كِي ڪِنيءَ جا ڪارڻي، كِي پُن ڪِن سنداء،
 اسيں صوفيءَ شاهِ جي، آهيون بِلي لَڳ بَندَا،
 ميرا جي مندا، تبه بِير نه ڇَڏي پانهنجا.

حق موجود

أُتي اور ج هير

سداموجور

48

پئيارين پالوت سين، ميرانپور جا مين
لاهين اج اكين سين، پوچ پئياري پين
گهرانهين جي كين جي آسائوئي آئيا.

49

هتان ورچي چڏيئين، پلئو پيراتو،
تهڙونه پاپاتو، جهڙو آجهو پير جو.

50

ڪوچو گڏين ڪاپري، گيروء سان گلزار
تنهن موچاري هوهل جا، بيهي ڏنا پار
گھوڙا گھوت شوار، ڪاهي آيا ڪاك تي.

51

کي جو چيو ڪاپري، سو "صادق" سيباتو،
آهي مريوئي ميندرو پرپنڌ پراهون،
سي ٿون منجه سيباتو، ٿون مرني ۾ محيط ٿيئن.

سدا موجود

آلی اور جہیر

حق موجود

52

هونھل هنئی میندرا، شئی کو سلام،
 پیگس شکه "صدیق" چئی آچیس نہ آرام،
 ٹھل کی کلام، موئی آیو منهن ۾.

53

درتی، تگ سپرین، سب جو دا ۽ جوان،
 هئا هزارین کیترا، هت مُوبا ۽ سلطان،
 تني، جا مکان، "صادق" سنپری کونه کو.

54

"صادق" سپیاپس تون، مدلاتون ۽ ماڳ،
 جن جي ٿي هنچ مڙکي، کیائون رهائیون ۽ راڳ،
 سی پڻ ورائي، واڳ راٿا کنهن رُخ ويا.

55

کلک تنهنجي کونجری، هر هنجھیئي هوئي
 پاھر واڪو وَهي ووئي ڪوئه لائيو "صدیق" چئي.

حق موجود

أُتي اورج هير

سداموبور

56

مُورت پانَم شیخ کي، آهي معنی مڙوئي،
 حق حقیقت جنهن کان، تي ثابت سپوئي،
 اکيون آهي تي، جي پسندي تي پاک ٿيون.

57

أُتي اورج هين شهان ناهي "صادق" چشي،
 دُگها گري پين بيو رهندي پئي ڦ.

58

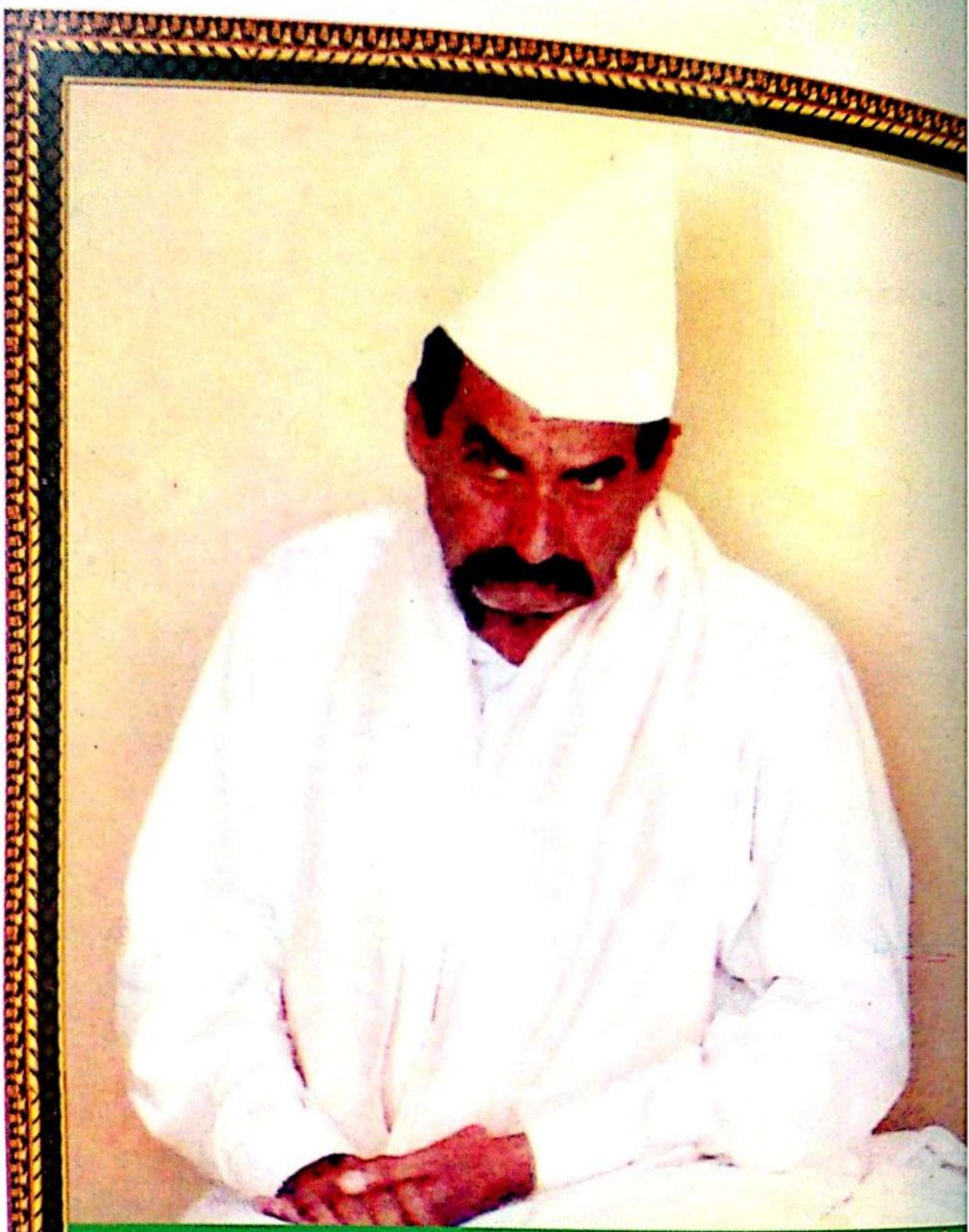
مُورت پانَم شیخ کي، جنهن جي مثل نه مقابر
 آجي راهِ اللہ جي، جا پيغمبري پر،
 وون دوستائي در "صادق" گھٹي صدق سان.

59

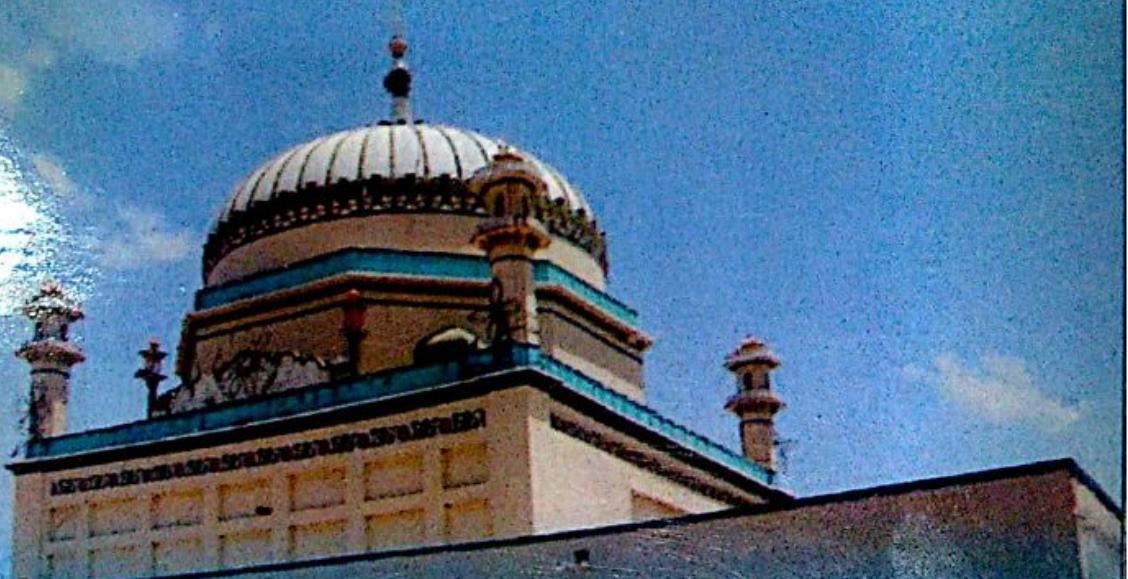
وچ طالب طلب پئي، پکن ڏيئي پاھ،
 گوهر غریبن جو "صادق" آهي شاهر،
 ڏيكاري هاراھ، جا پيغمبر پيدا ڪئي.

60

اپرندان تي اپریو گري گیرؤه گل،
 هادي هدایت جو، گونھي سندن گھر،
 "صادق" گالهه مھل، فضل اللہ شاهر، فقیر جي.

مُرشد سائین قبلہ نبی بخش شاہم اولیاء صوفی القادری
(موجودہ سجادہ نشین درگاہ صوفی فقیر عمر کوت)

هئرئي وهى حيراني، جئين تون نانء نكونيشاني!
تۈزى نور ظهورىم، كىعبى جىئن قرآنى،
سې تىي صاحب تون وسىن، "لما" لامكانى،
اڭيو تنهنجى عشقى، پىسن حال حقانى،
سېي مئا انهىء سورىم، تون ثابىتىئىن نە سبحانى،
هي توکان بىناء بنىو، سوتون تەھرىرو جانى،
لايشرك بىعابادتى ربه احدن، نكوتۇۋانى،
"محمد" كىي معراج ٿيو، آواز سوالحانى،
صادق "پسي كئين سگھي، پرین توپىشانى.

حضرت مُرشد سائين صادق شاهم (صوفي قبیر عمرکوت)